

KOMMUNISTISK POLITIK

Dreng i Mumbay slum

WSF-Mumbay Resistance 2004

“AF DISSE GRUNDE MÅ VI SE OS SELV I KRIG”

ARUNDHATI ROY

Nr. 3

8. årg.

2004

31. januar -

13. februar

Støttepris 12 kr.

TEMA: IMPERIALISTISK GLOBALISERING

- Dansk initiativ i Irak s. 2 ● Israel frygter apartheid-isolation s. 3 ●
Den store trafikulykke: Privatisering s. 4 ● Århus: I kæde om Rådhuset s.5 ●
Grænse på fattigdom s. 7 ● OK2004 og HK s. 8 ● DKU: 5. kongres s. 10 ●
Arbejderliv slut! s. 11 ● WSF - MR2004 s. 12 ● ANSWER: 20. marts globalt s. 14 ●
Mumbay-erklæringen s. 15 ● USA's demokrati-bedrag s. 16 ●
Sjakalernes bryllup s. 17 ● Træk i europæisk imperialisme s. 19 ●
Globalisering eller ultraimperialisme? s. 20 ● Debat s. 21 ● Service-Danmark s. 24

Dansk initiativ i Irak

KOMMUNISTISK POLITIK

Nu bliver der høstet i Irak. Milliarder af dollars. De store summer, betalt af danske skatteborgere for at Fogh-regeringen kunne deltage i den amerikanske krig og besættelse, giver nu afkast.

Dansk erhvervsliv er med helt fremme, hvor de store amerikanske koncerner nu får milliardkontrakter og millionprofitter på 'genopbygning' af det ødelagte land. I de sidste tre måneder er de danske firmaers kontrakter blevet fordoblet.

Allerførrest ligger ikke overraskende A.P. Møller. Det krigsglade selskab har fået en 25-årig kontrakt på at opbygge og drive en containerhavn i Khor Az Zubayr, 20 kilometer syd for Basra. Det vil blive en af de helt centrale havne i Asien, et godt udgangspunkt for verdensfirmaets appetit på dette kontinent - og en af Maersk-Møllers største. Kontrakten lyder på 25 år.

De danske virksomheder står godt i den internationale konkurrence om 'genopbygningsmilliarderne' på grund af den danske deltagelse i krigen. Og i hælene på Møller følger en hel stribe velkendte danske virksomheder med dollartegn i øjnene. 25 af dem var med på en stor messe i Kuwait 'Rebuild Iraq 2004' tidligere i januar, sponsoreret af den kuwaitiske selvhersker.

MT Højgaard, nøglefærdige anlæg
Nord-Plan, reolsystemer
Phoenix International, kystsikring
Radiometer, medicinsk måleudstyr
Skaarup & Jespersen, arkitekter
Skako, cementfabrikker
F.L. Smidth, byggeri
Thrane & Thrane, mobiltelefonudstyr
Union Engineering, CO2 teknologi

A.P.Møller-firmaet DISA var med til at udvikle Saddam Husseins våbenfabrikker. Nu fortsætter virksomheden med nøglefærdige anlæg, cement og Arla-mælk. Der er intet (så profitabelt) som genopbygning.

Før messen tegnede danske virksomheder sig ifølge for ordrer på omkring tre milliarder kroner. Det svarer til 10 års eksport til Irak før krigen. Efter Møllers havnekontrakt og de øvrige, der blev indgået med USA i forbindelse med messen, er tallet røget drastisk i vejret.

Isidste uge meddelte USA's chefvåbeninspektør i Irak David Kay, at han træder tilbage: Der er ingen masseødelæggelsesvåben, ingen A-våben, ingen forbudte kemiske eller bakteriologiske våben i Irak, siger Kay. De var væk før krigen. Ifølge ham har sådanne våben ikke eksisteret siden den første Golf-krig i 1991. De blev elimineret på dette tidspunkt ved en kombination af FN-våbeninspektionerne og Iraks egne beslutninger.

Det er meget tæt på en officiel indrømmelse af, at den ulovlige krig blev ført på et falsk grundlag.

Anders Fogh Rasmussen hævder nu, at masseødelæggelsesvåbnene ikke var Danmarks begrundelse for at gå i krig. Det er mildt sagt urigtigt. Decideret latterligt bliver det, når Fogh påstår, at det var fordi Saddam ikke samarbejdede med FNs Sikkerhedsråd. At våbnene blev destrueret er det bedste bevis på, at Irak faktisk gjorde det.

Det var Fogh og hans allierede, der ikke samarbejdede med Sikkerhedsrådet!

Redaktionen 27. januar 2004

De fleste navne vil være velkendte:

AEC, spildevandsanlæg
Akos, gaffeltrucks
AMC-Schou, værktøjsmaskiner
Arla Foods, mejeriprodukter
Arminox, byggermering
Cimbria Unigrain, kornbehandling
Cowi, rådgivende ingeniører
Danfoss, køleudstyr
DISA, støbermaskiner
DLH, byggematerialer i træ
DNTH, autoreservedele
Emborg Foods, fryse- og kølevarer
Grundfos, pumper
Kjær & Kjær, transportløsninger
Kosan Crisplant, gasanlæg
Maersk Iraq Ltd., shipping. olie

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

e-mail:

apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.

fredag den 6. februar 2004

Israel frygter apartheid-isolation

FNs generalforsamlings fordømmelse af apartheidmuren og dets overdragelse af murbyggeriet til vurdering i den internationale domstol i Haag har skabt store panderynker i Israel og USA.

For Israel er det ikke let at forsvarer en handling, som ikke kan forsvares: bygningen af en adskillelsesmur langt inde på ulovlig besat område til "forsvar" for udviklingen af ulovlige bosættelser.

Israel frygter Haag-domstolens behandling:

"Der er en fare for, at vi vil blive udsat for en international boykot, som det var tilfældet i regimet i Sydafrika, før det faldt sammen," udtalte justitsminister Tommy Lapid for nylig under et kabinetsmøde.

Derfor lagde han op til at ændre på apartheidmurens rute, en rute, som vil inddrage 50 pct. af Vestbredden og sønderdele Vestbredden i enklaver. Enklaver i stil med bantustans (homelands) i Sydafrika under apartheid og Warszawa-ghettoen under 2. verdenskrig. Nu overvejer regeringen, om der skal ske nogle få taktiske og kosmetiske justeringer.

Israel er samtidig gået i gang med at opbygge en modstand imod Haag-domstolen, vedrørende dens relevans og gyldighed, og søger opbakning til det især hos USA. Begge parter er jo også eksperter i dobbelt standard. International ret gælder ikke for dem. Derfor er Sharon igen inviteret til snarligt besøg i det Hvide Hus.

Der må nu lægges en strategi for "damage control" – inddæmning for mindst mulig skade ved Haag-domstolen.

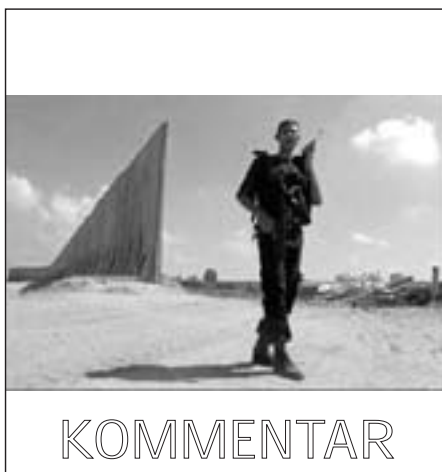
Er der nogen, der står sammen, er det klonerne i USA og Israel.

I ord har USA ytret betænkeligheder ved apartheidmuren, men det har været betænkeligheder uden vægt. USA forstod at stemme imod som et af de eneste lande ved siden af Israel, da muren blev fordømt af FN's generalforsamling, og da muren senere

blev overdraget til høring i Haag.

I sin krigstale til nationen for nylig, der var ét langt forsvar for USA's kriminelle krig mod terror og besættelsen af Irak, forstod Bush også behændigt at gå helt uden om opbygningen af apartheidmuren. Den blev ikke nævnt med et ord på trods af, at Bush tidligere har talt om, at muren med dens placering ikke fremmer freden i området.

Hovedproblemet er ifølge USA den palæstinensiske "terror", en fællesbetegnelse for det palæstinensiske

folks legitime ret til at reagere imod deres israelske besættelse.

I truende vendinger har Israel advaret Jordan mod at støtte op om den internationale kampagne mod muren. Jordan føler med rette, at presset mod dets grænse vil tage til, efterhånden som livsbetingelserne bliver mere og mere utålelige.

En af Sharons ministre er da også kommet med en udtalelse om, at der i stedet måtte kunne etableres en stat for palæstinenserne i det nordlige Jordan.

Frygten for, at Israel gennem terror, ydmygelser og henrettelser gør tingene så uudholdelige, at der på Vestbredden opstår en flygtningestrøm ind i Jordan, er ikke hentet ud af den blå luft. Ghettoiseringen af Vestbredden passer alt for godt ind i

Sharons gamle plan om et Stor-Israel over til Jordanfloden. Indespærringen af palæstinenserne på Vestbredden i ghettofængsler kan meget vel være første led i planen.

Israels store dilemma er, at de har store koloniseringsplaner, men at de ikke længere kan gennemføre dem i ly af Holocaust. Israels sympatikredit er ved at være brugt op. Deres fremfærd i de besatte områder og senest udbygningen af apartheidmuren møder massiv modstand internationalt. Israels sidste kort er nu massivt at forsøge at gøre enhver form for modstand imod Israels politik lig med antisemitisme. Hvis det er jøder, der fremfører modstanden, så er de selvhadere og nærmest forrædere.

Israels frygt for en anti-apartheid-kampagne som mod Sydafrika er ikke ubegrundet.

Spørgsmålet er ikke, om en sådan international kampagne kommer, men snarere, hvornår den kommer.

Intet tyder på, at Israel hjulpet af USA frivilligt trækker følehornene til sig. De fortsætter færdigbygningen af apartheidmuren. En færdig fængselsmur kan meget vel betyde, at den internationale kampagne mod muren forbindes med en anti-apartheid-kampagne for Israels totale isolation.

Hvis Haag-domstolen skal have nogen autoritet tilbage, vil den have svært ved ikke at udtale sig imod den ulovlige apartheidmur. Men domstolens behandling kan sagtens tage både måneder og år, mens muren udbygges og færdiggøres inden for kort tid.

Her og nu må den internationale kampagne for at stoppe og rive apartheidmuren ned have fuld opmærksomhed og forbindes med Haag-domstolens behandling af sagen som første led i at tvinge Israel helt ud af de besatte områder.

Internationalt vil kravet lyde stadig højere: Stop apartheid-Israel! Riv muren ned!

Henning Paaske Jensen

Den store trafikulykke: Privatiseringen

Danskerne er rasende over de vanvittige prisstigninger på den kollektive trafik. Den bliver ikke bare dyrere - men også ringere. En forfejlet politik er blevet til en ond spiral.

Over hele landet har priserne på tog og busser fået et gevaldigt ryk opad. Ikke mindst i storbyerne. I Hovedstadsområdet er taksterne i gennemsnit steget med 12 %, samtidig med at hver tiende bus er skåret væk. Togpriserne er også steget over 5 % i gennemsnit, med pendlerens månedskort som topscorer – 8,6 %. Og allerede nu loves der nye takststigninger i 2005, der ligger over den almindelige prisudvikling (med ca. 5 %).

De gevaldige prishop har udløst en voldsom parlamentarisk aktivitet. Oppositionen kræver nedsættelse af taksterne – i varieret omfang. På gaden arrangeres protester. Aktivistiske grastister i København låste billetautomaterne på en række S-togstationer med lim, så kort ikke kunne stemples.

Vreden er enorm.

Det politiske slagsmål har koncentreret sig om bortfaldet af statstilskudet til billetpriserne. Takststigningerne i hovedstadsområdet svarer nøjagtig til dette beløb. Men bag det trafikale kaos ligger ikke bare Fogh-regeringens ultraliberalisme, men hele den politik for privatiseringer og liberalisering, som samtlige regerende konstellationer fra borgerlige til Socialdemokraterne med støttepartier har fulgt på landsplan og lokalt. Og bag det ligger igen EU's 'trafikpolitik'.

Siden midten af 90'erne er der gennemført en lang række privatiseringer af den kollektive trafik. Busserne er stort set privatiserede, mens privatiseringen af togdriften er godt i vej.

I begyndelsen var kontrakterne selvfølgelig billige – nu skal profitten hentes ind, og kontrakterne med de private selskaber er banket i vejret.

Resultatet: Meget dyrere og meget dårligere kollektiv trafik. Ringere service, ringere betjening, ikke mindst af udkantsområder. Flugt fra den kollektive trafik til privatbilisme. De fattigste tager cyklen eller opgiver at komme frem.

Der er samtidig udsigt til en negativ spiral uden ende med fortsatte prisstigninger og nedskæringer i servicen.

Taberne: passagererne og samfundskøkonomien.

Gratis kollektiv trafik

Raseringen af den kollektive trafik er en trafikulykke, som er indtruffet på trods af folkelige protester og advarsler fra masser af eksperter. Og på trods af vellykkede erfaringer og eksperimenter i den modsatte retning i en række europæiske byer.

Den belgiske regering har netop vedtaget, at alle statsansatte skal have tilskud til at køre gratis med den kollektive trafik for at rette op på de enorme ulykker, det privatiserede trafikkaos har skabt.

En række byer verden over har forskellige ordninger, hvor borgerne kører helt eller delvist gratis med bus og tog. Det drejer sig blandt andet om Portland i USA, Hasselt i Belgien og Firenze i Italien, der indfører gratis sporvogne for byens borgere om fem år.

På Fyn er det i øjeblikket gratis at benytte Svendborgbanen. Det sker efter et efterår med meget uregelmæssig drift, hvor 25 til 30 procent af kunderne valgte at droppe DSB's tog mellem Svendborg og Odense. DSB satser på at vinde det tabte tilbage og tjekker i januar ikke billetter.

Trafikøkonomen Uffe Jacobsen,

Handelshøjskolen i København, foreslår gratis offentlig transport:

- I det store perspektiv vil det være en samfundskøkonomisk fordel med gratis offentlig transport, siger han til Politiken.

- Den kollektive trafik er et instrument til at få en bys infrastruktur til at fungere. Hvis man gerne vil have, at folk skal komme nemt til og fra arbejde, at der ikke skal være så mange forurenings- og støjproblemer, og at man kan færdes trygt, ja så er den kollektive trafik i mine øjne et glimrende redskab, siger han og fortsætter:

- Man bygger veje, fordi man regner med, at de vil kunne betale sig samfundsmæssigt, selv om selve anlæggelsen ensidigt er en økonomisk byrde. Sådan bør man også se på den offentlige transport. Det er meget svært at lave et simpelt regnskab, der beviser det, men jeg er sikker på, at samfundet som helhed vil tjene på at gøre den offentlige transport gratis.

Konsekvensen af svækkelsen af den kollektive transport og forøgelsen af privatbilismen er øget trafikkaos, dårligere trafikafvikling, flere ulykker, miljøbelastninger og øgede samfundsmæssige investeringer i vejene.

Problem København

Beregninger viser, at det for hovedstadsområdet vil koste 1.000 kr. årligt pr. indbygger at indføre gratis kollektiv transport. I hovedstadsområdet med 1,8 millioner indbyggere betaler de nuværende brugere 2,5 milliarder kroner for at køre med tog og bus.

Det vil ifølge Hovedstadens Udviklingsråd (HUR) koste 1,75 milliarder kroner at gøre busserne gratis, fordi nogle udgifter til for eksempel billetautomater, kontrol og administration forsvinder – ca. 30 pct. af den samlede pris ville blive fjernet.

I alt betaler danskerne seks milliarder kroner for billetter, klippekort og pendlerkort om året.

Samtidig vokser storbyerne. Ifølge

Strukturkommissionen vil befolkningen i Storkøbenhavn vokse med 250.000 – 20 pct. – de næste årtier til et befolkningstal på ca. 1,5 mio. Holder dette, skal der skaffes job, etableres skoler og daginstitutioner, og den kollektive trafik og anden infrastruktur skal udbygges væsentligt. Som det ser ud nu, vil trafikkaoset vokse. Antallet af pendlere i og omkring Storkøbenhavn vokser samtidig konstant. Blandt andet, fordi folk flytter længere og længere væk fra centrum på grund af den stadige fordyrelse af boligerne.

Folkelig kamp

Takststigningerne gav den parlamentariske opposition lejlighed til at brillere med en hel stribe forslag til reformering af trafikpolitikken. SF har for eksempel foreslået indførelse af en benzinafgift på 37 øre pr. liter – som skulle kunne give en takstnedsættelse på 20 pct. på billetterne. Desuden indførelse af bompengeroadpricing og omlægning af befordringsfradraget.

Enhedslisten har virkelig markeret sig. Partiet var ude at dele materialer ud, da prisstigningerne gennemførtes, og socialordfører Line Barfod er ude med de store valgløfter:

- Det er fantastisk positivt, at alle partier har ambitioner om at sætte taksterne væsentligt ned. Det er vigtigt at holde fast i, og derfor vil vi indkalde til et møde med oppositionspartierne med den dagsorden at fremsætte et fælles bud, der forpligter. Vælgerne skal vide, at en ny regering vil fremsætte forslag om takstnedsættelser i den kollektive trafik senest 30 dage efter valget. Nu skal vi så blive enige om, hvordan en takstnedsættelse skal se ud.

Efter valget, efter regeringsskiftet: Enhedslisten er så indsyttet i sin parlamentariske tænkning, at den har opgivet at organisere folkelige protestaktioner, og i stedet markerer den sig som stemmefisker.

Det væsentligste er imidlertid, at der skabes en bred folkelig enhed i kampen mod ødelæggelse, fordyrelse og forringelse af den kollektive trafik og for en anden lands- og byudvikling for miljø, boliger og trafik end den, EU har dikteret, og som de skiftende regeringer og flertal ALLE har gennemført. Og at den ledsages af handling og protest.

Århus Rådhus omringet af demonstranter

Mere end 10.000 demonstrerede i Århus

Mere end 10.000 demonstrerende og en tredobbelt menneskekæde omkring Århus rådhus mødte nedskæringspolitikkerne 21. januar, da de mødte op for at vedtage den endelige udgave af nedskæringerne på 280 mio. kr. for Århus kommune. Politikerne måtte løbe spidsrod mellem de vrede demonstrerende pædagoger og børnefamilier, men borgmesteren nåede dog at udslynge, at hun ville stå fast og gennemføre de bebudede besparelser.

Ned med byrådet og Ud med borgmester Louise Gade lød blot nogen af råbene ned over politikerne fra de tusindvis af børn og voksne, der protesterede mod nedskæringer på børneområdet og mod besparelserne i det hele taget. Blandt de demonstrerende var der en vrede og harme, som ikke er set længe ved en demonstration mod de lokale budgetter.

Det nøjagtige antal af demonstrerende var svært at bedømme, for ikke nok med, at Rådhuspladsen var fyldt, de tilstødende gader og en del af selve Rådhusparken var optaget af vrede voksne og børn. Desuden var der en tredobbelt menneskelig mur omkring selve rådhuset, og deromkring gik demonstranter i store flokke rundt og rundt om Århus rådhus.

Men et byrådsflertal vedtog alligevel sidst på eftermiddagen besparelserne.

Byrådet tager udgangspunkt i, at der skal spare over 1.000.000.000 kr., skri-

ver en milliard kroner, over fire år i kommunen. I år skal der spares næsten 300.000.000 kr.

Fra servicen over for børnene skal der i år spares 62. mio. Denne plan har byrådet konsekvent sat i værk, og med aftenens vedtagelse er planen fuldført.

Den meget flotte demonstration er den foreløbige kulmination på protesterne og demonstrationerne mod det budgetforlig der blev vedtaget af V, K, CD og R i september sidste år i Århus byråd. Kulminationen kommer efter fire måneder med protester og demonstrationer, faglige møder og arbejdsnedlæggelser inden for det pædagogiske og kommunale område. På faglige møder i de sidste to uger har BUPL og PMF samlet hhv. 5.000 og 3.000 tilhørere og protesterende.

Med hensyn til besparelserne på det sociale og børneområdet har byrådsflertallet med Venstre i spidsen forsøgt at spille de forskellige ramte områder og parter ud mod hinanden. Således har de for eksempel spillet på den mangeårige splittelse mellem BUPL og PMF og spillet forældrebestyrelserne og lederne for børneinstitutionerne ud mod personalet, senest ved at foreslå konvertering af 400 pædagogstillinger til ufaglærte stillinger.

Da det ikke lykkedes at spille de to fagforeninger og deres medlemmer ud mod hinanden, men tværtimod styrkede deres sammenhold, sluttede denne fire måneder lange pingpong med, at

forældrebestyrelserne og lederne for børnehaverne, vuggestuerne og fritidshjem/klubber nu blev pålagt selv at tage kampen med de ansatte om, hvor der skal spares. Det er den klassiske formel med, at Underdanmark selv skal forvalte elendigheden.

På forligs-natten i september udspillede der sig et lille intrigespil mellem Venstreflertallet på den ene side og Socialdemokratiet og SF på den anden.

Den sociale del af sparekataloget blev nemlig udarbejdet af S og SF i byrådet.

Da morgenen oprandt, sagde venstreborgmester Louise Gade dem mange tak for hjælpen og vedtog forliget uden om S og SF, som stod forsmåede tilbage med røde ører. Enhedslistens byrådsmedlem forlod forhandlingerne ud på natten, da sparekataloget ikke virkede spiseligt for ham. Socialdemokratiet og SF i Århus har siden taget skarpt afstand fra deres egen del af forliget, og formanden for LO Århus Hans Halvorsen og tidligere borgmester Flemming Fadøl Knudsen har ligefrem udsendt bandbuller mod den nye borgmester og besparelserne og lader på denne måde, som om de altid har været imod disse besparelser.

Denne lille kendsgerning har alle, der har omtalt besparelserne, stille og roligt glemt. Ikke mindst har den århusianske venstrefløj, Enhedslisten, KPiD og DKP/ML glemt Socialdemokratiets og Socialistisk Folkepartis snuskede medvirken til besparelserne. Måske skyldes det, at disse partier sværger til et såkaldt arbejderflertal med dem selv som aktive medspillere efter næste byrådsvalg, og for at opnå dette må Socialdemokratiet for alt i verden ikke kritiseres.

Det socialdemokratisk ledede LO Århus har godt nok lagt navn og faner til flere af demonstrationerne, og et par talere er det også blevet til, men mig bekendt har det været meget sløjt med reel handling. Men de bedrøvelige kendsgerninger er, at hvis en sådan arbejderregering med S, SF og dele af venstrefløjen havde flertal i Århus byråd, ville disse såmænd også have gennemført nedskæringerne over for den almindelige borger og friholdt pengemændene og erhvervslivet.

Nej tak til at administrere omfordeling til fordel for de rige

Udtalelse fra APK Østjylland

Byrådsflertallets nye taktik med at lade forældrebestyrelserne og personalet på institutionerne slås om besparelserne er et simpelt forsøg på at splitte de berørte grupper ud mod hinanden.

Modtrækket må være at styrke sammenholdet og udvide kampen.

Flertallet i byrådet er oplagt ikke modtagelig for mundtlige og logiske argumenter.

Derfor må den faglige kamp optrappes og andre grupper inddrages i sympatiaktioner. LO-Århus må komme ud af busken og i svingninger til støtte for de århusianske børn, børnefamilier og personalet.

Når Socialdemokratiet og SF nu står frem som modstandere af besparelserne, lyder det lidt hult i betragtning af, at de to partier jo selv har udarbejdet det oprindelige sparekatalog, som Venstre så overtog ubeset. Man må nok erkende, at hvis Socialdemokratiet havde været ved magten i dag, ville det være dem, der havde ført sparekniven.

Byrådets sparekampagne mod børnepasningen må ses som et angreb på hele den århusianske befolkning. De seneste regeringer har gennem nedsættelse af bloktilskuddet og andre lovændringer overført udgifter fra staten til amter og kommuner, som på denne måde er blevet en forlænget arm for statens afvikling af velfærden og omfordelingen af goderne til fordel for storkapitalen og kuponklipperne. Statens og kommunernes udgifter til velfærd skal simpelthen sænkes generelt.

En permanent sænkning af niveauet for børnepasningen har i årevis været på dagsordenen i Århus. Dels er der de seneste år presset flere børn ind på institutionerne, dels er priserne for pasningen hævet. Samtidig forsøger byrådet at presse lønnen for de ansatte. Det sker både ved at konvertere uddannet personale til lavere lønnede uuddannede, samt ved at ansætte rigtig mange i beskæftigelses-job, blot med kontanthjælp som "løn".

Kampen fortjener fuld støtte.

For en lovmæssigt fastsat fattigdomsgrænse

Af Kaj Rudi Rasmussen

I Danmark er der ikke en nedre grænse for fattigdom. Et socialt mareridt er ved at oprulle sig som virkelighed for store dele af den dårligst stillede danske befolkning. At de og deres familie kunne være på vej ud i bundløs fattigdom, som vi normalt må se den på tv fra USA eller fra fattige nationer i Afrika, er ved at være en realitet for mange i Danmark.

Ethvert land bør have en officiel fattigdomsgrænse med et princip om, at ingen må falde ned under denne. Der må laves en lov, der sikrer, at fattigdomsgrænsen ikke blot skal være tomme ord og statistiske oplysninger. Det nærmeste, vi kommer en officiel fattigdomsgrænse her i landet, er de såkaldte rådighedsbeløb, som kommunerne hver især har som en ledetråd for udbetaling af særlige ydelser til ekstraordinær sociale ydelser, samt for hvor meget kommunernes inkassokontorer må trække at skyldnere.

Fra reguleret til grænseløs fattigdom

Efter socialreformen i 1990'erne gik kommunerne fra princippet om individuel vurdering af den enkelte person eller families trang eller behov til i dag at gå efter et skema for, hvad man bør kunne leve for, hvad ens rådighedsbeløb bør være. Men rådighedsbeløbet dækker ikke de reelle nødvendige leveomkostninger i dagens Danmark. Og disse rådighedsbeløb er kun vejledende for den enkelte socialrådgiver og inkassomedarbejder, og medarbejderne må ikke sætte disse vilkårligt op, men gerne vilkårligt ned. Derfor fastsætter rådighedsbeløbene blot, hvor meget fattige familier maksimalt kan leve for, men ikke hvor lidt de bør leve for.

Derfor må der fastsættes en reel fattigdomsgrænse her i landet, som arbejderklassen må kæmpe for får et lovmæssigt grundlag i folketinget og i kommunerne.

Fattigdomsgrænser er politisk besluttede

Det er naturligvis et særligt problem at fastsætte den eksakte grænse for fattigdom i et samfund. Graden af fattigdom er politisk bestemt og reguleres af magthavernes interesser, i Danmark vil det sige af borgerskabets og dets regerings interesser. Generelt vil fattigdomsgrænsen fastsættes ud fra de gennemsnitlige leveomkostninger og levestandard i det enkelte land, som igen bestemmes af landets historie, kultur og graden af industrialisering samt af kampen mellem de sociale klasser, især kampen mellem arbejderklassen og borgerskabet.

EU's beregning af fattigdom sker ud fra en vurdering af, at man er fattig, hvis man tjener mindre end 60 % af den gennemsnitlige indkomst i det pågældende land. Ud fra denne definition lever 30.000 danskere under EU's officielle fattigdomsgrænse. Men EU's definition er nærmere et tal for ulighed end for fattigdom.

FN har beregnet fattigdommen i Danmark til 9 %, beregnet ud fra parametre som det antal mennesker, der forventes at dø, inden de fylder 60 år, antal medborgere med læse- og skriveproblemer, andelen af langtidsledige og det antal mennesker, der befinder sig under EU's fattigdomsgrænse. Derved beregnes, at der er mellem 200.000 og 450.000 mennesker i Danmark, der lever under FN's fattigdomsgrænse.

Verdensbanken regner med en *absolut fattigdom* som en fattigdomsgrænse gældende for hele klodens folk og sta-

ter. Denne er 1 dollar eller 7 kr. pr. dag, dvs. 2.555 kr. om året, så ifølge denne definition er det kun i de allerfattigste af verdens lande, der findes fattige.

Regeringen er imod en officiel fattigdomsgrænse

Rådet for Socialt Udsatte foreslår på baggrund af de barske realiteter i sin nye fattigdomsrapport, at det nu er på tide, at der indføres en officiel fattigdomsgrænse i Danmark. Men det er regeringen meget imod. Henriette Kjær, der er socialminister, har i en kommentar til dette udtalt, at hun er imod at indføre en fattigdomsgrænse. Hun skriver blandt andet:

"Forslaget om at indføre en fattigdomsgrænse i Danmark er jeg lodret uenig i. Det vil simpelthen ikke være muligt at fastsætte en sådan grænse på nogen rimelig måde."

At regeringen er imod en grænse for fattigdom og graden af elendighed kommer nok ikke bag på mange. Dels forpligter en sådan grænse regeringen, og dels vil en grænse for fattigdom kunne stille regeringen og hele det kapitalistiske samfunds grundlag i mis-kredit. Dels vil det gå imod kapitalismens interesse i at sænke prisen på arbejdskraft. En veldefineret lovmæssig nedre grænse for fattigdom vil nemlig være med til at holde prisen på den billigste arbejdskraft på omkring dette fattigdomsniveau.

I en kommende artikel vil jeg prøve at beregne, hvad en rimelig fattigdomsgrænse bør være i Danmark i 2004.

HK frygter sine arbejdsløse

HK frygter, at ledige kan skabe konflikt på arbejdsmarkedet og har derfor frataget dem stemmeretten ved urafstemningen om OK 2004. En proteststorm får nu HK til at genoverveje

I forbindelse med de igangværende overenskomstforhandlinger 2004 har HK's hovedbestyrelse behandlet spørgsmålet om, hvorvidt ledige medlemmer har ret til at deltage i urafstemningen. Resultatet blev en afstemning i hovedbestyrelsen, og med stemmerne 24 mod 11 blev det vedtaget, at ledige medlemmer ikke kan deltage i en urafstemning, da de ikke er omfattet af en overenskomst.

Indstillingen er fremsat af sektorformand for HK/Handel, Jørgen Hoppe, som udtaler:

– Vi mener, at de, som slås for resultatet ude på arbejdspladsen og i givet fald også må betale for en evt. konflikt, også bør være dem, der bestemmer. Imod indstillingen havde han bl.a. sektorformand for HK/Privat, Karin Retvig samt forbundsformand John Dahl, HK/Danmark.

Karin Retvig havde efterfølgende denne kommentar:

– Jeg er frygtelig ked af, at de ledige ikke må stemme, da det er urimeligt, at man ikke må give udtryk for sin holdning, fordi man er så uheldig at være ledig i en periode.

John Dahl, som også var imod, udtaler:

– Der er tale om en demokratisk beslutning, som flertallet har truffet, og derfor forsvares den.

Baggrunden for beslutningen er, at Jørgen Hoppe mener, at da HK/Handel har 15 forskellige landsdækkende overenskomster, er det så godt som umuligt at finde ud af, hvilken overenskomst de ledige hører til, og at de lediges stemmer kan være med til at udløse et nej til overenskomsten, fordi de ikke har så meget på spil i en konfliktsituation.

Beslutningen har afstedkommet en dyb intern splittelse i HK's hovedbestyrelse, og ifølge udtalelser på HK's hjemmeside tyder det på, at også langt hovedparten af medlemmerne er stærkt utilfredse. Rigtig mange af indlæggene er skrevet af folk, der er i arbejde:

”Bare fordi man uheldigvis er arbejdsløs på et tidspunkt, hvor der er afstemning om overenskomst, så kan man ikke stemme!!! Jamen fjø! Alle fordømmene om fagforeningspampere og det, der er værre, trænger sig på. Skam dig, Jørgen Hoppe!”

”Jeg kan kun have foragt og afsky tilovers for de folk i hovedbestyrelsen, der nu vil fratage arbejdsløse og de medlemmer, der arbejder på arbejdspladser uden overenskomst, stemmeretten ved en urafstemning om overenskomsten. Jeg har været medlem af forskellige fagforeninger i godt 30 år, og denne beslutning om at opdele medlemmerne i 1. og 2. klasse er den største svinestreg i fagbevægelsens historie. Hvordan man vil tiltrække nye medlemmer med den politik, skal man nok hedde Jørgen Hoppe for at forstå. Jeg melder mig ud af HK og finder en rigtig fagforening, og opfordrer alle til at gøre det samme, selvom den fatale beslutning omgøres. Man ved jo ikke, hvad den siddende hovedbestyrelse, der er totalt uden jordforbindelse, kan finde på næste gang.”

”Jeg synes, at det er for galt, at ledige ikke har stemmeret.

Man opfattes vel som værende på vej fra en arbejdsgiver til en anden?”

”Jeg arbejder 20 timer og får supplerende dagpenge.

Må jeg sætte 'et halvt kryds'??”

Også SiD giver sit besyv med. Poul Erik Skov Christensen udtrykker i udsædvanligt skarpe vendinger, at dette er en beslutning, som kan skade hele fagbevægelsen, og som derfor rækker langt ud over HK's egne rækker:

– Jeg kan ikke klart nok tage afstand fra det tankesæt, der ligger bag. Det er ganske enkelt usolidarisk og møghamrende forkert. Der er her tale om at dele medlemmerne op i A- og B-medlemmer, og det er jo skrubforkert, da de ledige jo ikke har mistet deres job med vilje. HK tager simpelthen medlemmernes grundlæggende faglige rettigheder fra dem. Det virker, som om Jørgen Hoppe er blevet bange for sin egen skygge midt under overenskomstforhandlingerne, og det kan da kun glæde arbejdsgiverne.

SiD er bakket op af Dansk Metals formand Thorkild E. Jensen, som siger:

– Selvfølgelig skal de ledige stemme om overenskomsten. De ledige er på vej til et nyt job, de holder bare en midlertidig pause fra arbejdsmarkedet, og de skal selvfølgelig have indflydelse på de løn og arbejdsvilkår, de kommer til at arbejde på, når de igen kommer i arbejde.

KAD's formand Lillian Knudsen finder det oprørende og fuldstændigt vanvittigt.

– Der står i vejledningen vedrørende urafstemninger om mæglingsforslag, at de stemmeberettigede medlemmer er alle medlemmer, der vil kunne blive omfattet af overenskomsten. Det tilgodeser altså også de ledige, siger Lillian Knudsen.

Ved redaktionen slutning står det ikke klart, om HKs hovedbestyrelse på et ekstraordinært møde bøjer sig og annullerer den.

OK 2004:

Opbakning til forhandlerne?

Initiativet OK 2004 afholdt forrige lørdag et tillidsmandsmøde i Århus med små 300 deltagere. Initiativtagerne, der næsten er identisk med personkredsen i Fagligt Ansvar, havde i en udtalelse, som blev vedtaget, trukket hovedkravene op: *110 kr. i timen på mindsteløn, 12 kr. mere i timen til lærlinge, højere feriebetaling, 30 timers arbejdsuge for skifteholdsarbejdere, betalt efteruddannelse til alle, begrænsning af overarbejde og fuld løn under sygdom og barsel.*

Nogle af hovedkravene læner sig pænt op af CO-Industris foretrukne krav. Det gælder eksempelvis fuld løn under sygdom og barsel samt højere løn til lærlinge. Arbejdspladsernes centrale krav om 1-årig (maksimalt 2-årig) overenskomstperiode er fjernet fra hovedkravene og skubbet ned som tekst i udtalelsen., som dermed er tilpasset CO-Industris platform, der gør periodens længde afhængig af indholdet. Det er også bemærkelsesværdigt, at mødet ikke har formuleret et generelt arbejdstidskrav.

Der er imidlertid stor forskel på tillidsmandsmødets rejste krav og CO-Industris udspil. Overenskomstperiodens længde er uanset udtalelsens pla-

cering en væsentlig ”knast” mellem arbejdspladserne og deres forhandlere. Dertil kommer det helt centrale krav om en mindsteløn på 110 kr. i timen, som slet ikke er rejst af forhandlerne. Det er desuden yderst tvivlsomt, hvorvidt lærlingenes krav tilnærmelsesvis vil blive taget alvorligt af forhandlerne.

Der er således afgørende og væsentlige forskelle på arbejdspladsernes, tillidsmandsmødets og CO-Industris krav til arbejdsgiverne.

Bjarne Sørensen, formand for Metal Horsens og en af hovedkræfterne i OK 2004, giver følgende kommentar til situationen:

- Vi skal både overbevise arbejdsgiverne om, at der er råd til vores krav, men samtidig overbevise forbundene om, at de skal holde fast på de solidariske løsninger, udtaler Bjarne Sørensen.

CO-Industri har med de fremsatte krav allerede tilkendegivet, at hverken krav eller periodens længde har det mindste solidariske islæt.

Tillidsmandsmødets initiativtagere har derfor et forklaringsproblem, når de i udtalelsen ”*understreger opbakningen til fagbevægelsens forhandlere*”.

-gri

Arbejdsløshed steg 20 pct.

Den økonomiske krise og regeringens politik ramte hårdt i 2003. Arbejdsløsheden steg med titusinder. Antallet af ufaglærte arbejdsløse i SiD steg med 20 pct., hvilket ved årsskiftet har bragt den officielle ledighed blandt SiD'ere op på 12 pct. – eller hver ottende.

Regeringen har valgt at sidde med hænderne i skødet i håbet om et kommende opsving, hvilket i givet fald ikke vil udløse flere arbejdspladser, da erhvervslivets topfolk over en bred kam vurderer, at det vil blive spist op af arbejdskraftbesparende teknologi.

Nye massefyringer

Efter årsskiftet har fortsatte massefyringer, fabrikslukninger og udflytninger præget billedet. Nordjylland er hårdt ramt, hvilket massefyringen af 700 ansatte på elektronikfabrikken *Flextronics* understreger. Hertil kommer 110 fyringer hos lys-giganten *Martin Gruppen*, hvoraf de 80 faldt i Frederikshavn.

Carlsbergs bryggeri i Fredericia har fyret 60 ansatte. Den kommunale entreprenørvirksomhed *KTK* har varslet fyring af 120-150 ud af omkring 850 ansatte.

Ældre ledige jages på efterløn

40-45 år på arbejdsmarkedet og fyret. 60 leveår er lige rundet efter et halvt års arbejdsløshed, og efterlønns fulde udnyttelse som 62-årig er lige om hjørnet. Muligheden for et arbejde er et fata morgana, men Arbejdsformidlingen har ikke glemt dig. Man er tvunget til nytteløst aktivering, hvorfor omkring to tredjedele presses til efterløn på laveste skala.

De arbejdsløse, som er fyldt 60 år, betragtes på lige fod som de unge: tvangsaktivering efter et halvt år.

- Jeg forstår godt, at folk vælger efterlønnen for at blive fri af systemet. Det er ydmygende for en mand, der har været 45 år på arbejdsmarkedet og lige fyret, hvorefter han tvangsaktiveres uden udsigt til et job, udtaler formanden for SiD's A-kasse, Morten Kaspersen.

Kunstpause i OK-forhandlingerne

For et par uger siden blev overenskomstforhandlingerne mellem Dansk Industri (DI) og CO-Industri afbrudt. Det er f blevet omtalt som et sammenbrud. Der er snarere tale om en kunstpause.

SiD fastslår, at der ikke er grund til panik: *Hvis reglerne i forligsmandsloven udnyttes fuldt ud, kan der forhandles endnu et par måneder, før det bliver rigtigt kritisk.* SiD betragter afbruddet som en logisk kunstpause.

Forårets overenskomstfornyelse omfatter i alt 650.000 arbejdere, hvis overenskomst udløber pr. 1. marts, men forligsmanden har ret til at udskyde en evt.konflikt med to gange to uger. 'Sammenbruddet' skyldes sandsynligvis, at DI vil bringe sammenkædningsreglerne i spil. De frygter, at industriens ansatte vil stemme et resultat ned.

DI har samtidigt bundet andre arbejdsgiverorganisationer op på, at de ikke må indgå et resultat, inden industrien har opnået deres. Hvis ikke det nås inden den 10. februar, overtager forligsmanden forhandlingerne.

DI er fremkommet med en række krav, som CO-Industri ikke har villet acceptere:

- Arbejdstiden skal kunne aftales individuelt uden om tillidsmanden.

- Afskaffelse af en række genetillæg for aften- og natarbejde.

- Skærpede straffe til forbund og fagforeninger, hvis medlemmer strejker.

CO-Industri har valgt tre hovedkrav ud: fuld løn under barsel og sygdom, højere pensionsbidrag og et ekstra lønloft til lærlinge.

DKU: International solidaritet i centrum

DKU har netop afholdt sin 5. kongres.

Et år efter den forrige gennemførte DKU sidste weekend sin 5. kongres – midt i et opsving i ungdommens kamp. De unge har ikke mindst været på barrikaderne i forhold til krigen mod Irak og imod Fogh-regeringens angreb på skoler og uddannelser.

Kongressen vedtog ledelsens beretning og en række udtalelser, valgte ny ledelse og fastlagde planerne for det kommende års arbejde.

Troels Riis Larsen blev genvalgt som formand. KP har talt med ham

- Har det været et godt år for DKU?

- Det har været et af DKU's mest succesrige år. Vi har deltaget aktivt i en lang række massekampe. Især de store antikrigsdemonstrationer i starten af året har vi været aktive i. Det har været hårdt, men har givet væsentlig styrke og erfaring til vores organisation. Samtidig er det lykkedes os at gennemføre en række aktioner, der har været med til

at skabe opmærksomhed om en række ting. F.eks. var aktionen mod de danske krigsforbrydere på folketingets åbningsdag med til at sætte fokus på, at folketinget er ansvarlig for de mord på uskyldige irakere, man har set.

- Desuden har DKU oplevet en succesfuld sommerlejr, der har rystet organisationen sammen, samtidig med at vores politiske niveau er blevet styrket.

- Hvad er jeres planer for det kommende år?

- Et vigtigt politisk spørgsmål er fortsat kampen mod krig og besættelse af Irak. Demonstrationen den 20. marts, årsdagen for invasionen, er en vigtig begivenhed i den henseende. Der er noget, der tyder på, at USA og Israel har planer om at indtage Syrien også, og det er selvfølgelig vigtigt at forhindre dette. Desuden fortsætter den israelske besættelsesmagt med deres racistiske apartheidpolitik. Bygningen af muren tværs gennem Palæstina må stoppes. Altså sætter DKU egen fokus på den internationale solidaritet.

- Et andet vigtigt kampfelt er at styrke den folkelige modstand mod EU. Her er den store demonstration den 9. maj vigtig at mobilisere til. Desuden skal vi sikre, at den konsekvente EU modstand bliver repræsenteret i EU-parlamentet igen. DKU støtter Folkebevægelsens Ungdom, der giver de unge unionsmodstandere stemme.

- Vi har en lang række planer for DKU, men væsentlig er vores årlige sommerlejr. I år vil vores mål være at lave en bred ungdomslejr, hvor unge fra hele Danmark kan diskutere spørgsmålene omkring folket kontra supermagt. Vi glæder os til at opleve unge engagerede, der ikke er bange for at forandre verden til noget bedre.

Desuden vil DKU sikre, at unge fra Danmark har mulighed for at komme til den internationale ungdomslejr i Mexico. Denne kæmpe begivenhed vil give mulighed for unge til at møde andre revolutionære unge fra hele verden. Personligt glæder jeg mig meget til at skulle af sted, slutter DKU's formand.

Finansmand Fogh

Finansloven er for længst på plads. Resultatet var yderligere forringelser på en lang række områder, dog bliver politiet og fængselsvæsnet vindere.

Planerne om kommunesammenlægning er lagt åben ud. Hvad der ikke siges højt, er, at kommunesammenlægningen kommer til at medføre nedskæringer på en række områder. Sammenlægningen er endnu et led i tilpasningen til EU-systemet. EU-tilpasning og nedskæringer kommer som så ofte før til at gå hånd i hånd.

Finansmand Fogh er klar over, at den danske økonomi hænger lidt med skuffen for øjeblikket, og derfor har han i sin nytårstale højt og helligt lovet, at økonomien bliver bedre i 2004. At det bliver bedre for Dansk Industri, der har forfattet den del af talen, behøver

vi ikke at tvivle på. Det har altid været de udsatte grupper, arbejderne, studerende osv., der har betalt for krig og krise. Og det er præcis, hvad vi kommer til i 2004. Krigen i Irak fortsætter med stadigt stigende udgifter, som den danske befolkning kommer til at betale for. Krisen vil også vise sig i sin fulde kraft, arbejdsløshed, stigende problemer med at betale for hus og hjem. Svaret fra regeringen vil være flere nedskæringer for de svage.

DKU's svar er enkelt: 2004 skal bruges til at kæmpe for sine rettigheder.

**Stop nedskæringerne.
Krisen skal betales af de rige.
Krig mod krigen.**

*Således vedtaget på DKU's 5. kongres
25. januar 2004.*

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Stop dansk krigsdeltagelse!

Flere tusinde irakere er døde under bombardementerne af Irak det sidste års tid (og 1,5 million inden for de sidste 12 år). Tusinder af dem var civile irakere, der bare gik på den forkerte gade på det forkerte tidspunkt. De var på vej over for at handle ind, de var på vej over i børnehaven og hente børn, eller endnu værre, de var på vej hjem fra børnehaven med børnene.

Uanset situationen døde de på en løgn, en løgn, som Fogh tilsluttede sig, da han sendte danske soldater ned til krigen og senere besættelsen. En løgn, som Fogh tilsluttede sig mod befolkningsflertallet i Danmark. En løgn, som han og resten af verden blev gjort opmærksomme på af de to modige krigsmodstandere, Lars og Rune, med deres malingskast.

Irakerne døde og dør stadig på en løgn, de døde og dør stadig for olie, de døde og dør stadig for penge, for profit. De er ofre for en af det kapitalistiske samfunds indbyggede økonomiske kriser, der gør, at de imperialistiske magter endnu engang må udvide deres grænser, deres muligheder for profit. Men de økonomiske kriser stopper ikke her, de er evigt tilbagevendende og voksende i omfang, så længe det kapitalistiske system består.

Den danske kapitalisme med Mærsk i spidsen er ikke anderledes. De danske soldaters kugler gør ikke mindre ondt, når de trænger ind i en iraker. De danske firmaer, der er i Irak, er ikke i gang med at genopbygge landet. De er der for at tjene penge!

Det SKAL slutte!

DKU kræver:

De danske tropper skal trækkes hjem!

Irak skal gives til irakerne!

Anders Fogh og hans medskyldige skal stilles til ansvar for deres handlinger!

*Således vedtaget på DKU's 5. kongres
25. januar 2004.*

Arbejderliv slut!

Egentlig skulle han ha' været kommis i en brugsforening, det var i hvert fald, hvad hans far havde forventet. Derfor sendte faderen ham på en fin skole, for at han ku' få sin realeksamen, og det lykkedes det da også at få den. Men ak, nej – der var for meget krudt i rø... på ham til den slags stillfærdige sysler, så i stedet gik han i lære som maskinarbejder, aftjente sin værnepligt og forlod i en rimelig ung alder hjemmet for at stå til søs.

Dengang var der noget ved at være sømand, og han har sejlet den halve jordklode rundt. Om det foregik helt, som Otto Brandenburg synger, med en pige i hver havn, skal jeg ikke udtale mig nærmere om – men at dømme efter historierne, han har fortalt, og de breve, han skrev til sine brødre – så har det absolut ikke været kedeligt. Bl.a. har han et billede, hvor han sidder på skødet af en kæmpemæssig afrikansk kvinde i bastskørt. Han var kommet på så god fod med den lokale høvding, at denne i sin begejstring tilbød ham at få én af sine mange døtre med hjem til Danmark. Han afslog dog høfligt tilbuddet, fordi han dengang ikke var helt klar til at blive tæmmet, og da slet ikke af denne enorme datter af en lokal stammehøvding.

Historierne, billederne og minderne er der masser af – men også han måtte en dag sande, at tiden var inde til at gå i land igen, måske mest fordi han havde fundet en sød pige hjemme i gode gamle Danmark, som han efter en særdeles heftig polterabend i vennernes selskab giftede sig med. Dog var han i sin brandert kommet så meget i tvivl om giftermålet, at hans kommende svigerfar måtte hanke op i ham på den lokale kro samme dag – ellers er jeg ikke sikker på, at han var mødt op i kirken.

Vel hjemme igen, og med begge fødder solidt plantet i den danske muld, blev det nu til en noget mere etable-

ret tilværelse med kone, børn, villa og Volvo, men han glemte dog aldrig sin ungdoms livslyst, og derfor kan man ikke sige andet, end at der i hans selskab altid er liv og glade dage, selv om smilet er famlet noget på det sidste.

En mand af den støbning har altid haft det bedst med at være i arbejde. Det er på og omkring arbejdspladsen, han lever sit liv. Desværre måtte han gå på efterløn her for et års tid siden pga. en ondartet kræftsygdom; om den stammer fra arbejdet, vides ikke med sikkerhed. Sent skal jeg glemme, da jeg kørte ham ind på jobbet for allersidste gang. Blikket i øjnene sagde alt, da han stod der foran døren til sin arbejdsplads gennem 20 år, og tro mig

– jeg er sikker på, at der var tårer i øjnene på den gamle søulk, da han stod ud af bilen og stak nøglen i døren med ordene "Ja, så er det altså sidste gang, jeg åbner her". Jeg tilstår, at jeg skyndte mig at køre, for der var sgu en klump i halsen. *Fandens også*, her gik jeg og troede,

at det måtte være en glædens dag at kunne sige farvel efter et langt liv på arbejdsmarkedet, men ikke for ham, han ville ha' fortsat, til de skulle bære ham ud derfra. Han har aldrig haft de store planer om at skulle sidde hjemme og sysle med frimærke-samlingen. Selvfølgelig er der mange, der glæder sig til at nyde deres otium, men mindst lige så mange har svært ved at forestille sig en tilværelse uden arbejde.

Nu går min "gamle" far derhjemme og skranter, og som han selv siger: "Jeg var sgu mere rask, mens jeg var i arbejde." Rig på mønt er han ikke, kun på livserfaringer, overladt til at "nyde" sit otium som en syg mand og følelsen af ikke længere at have nogen værdi. Knoklet har han sgu, men hvad er det værd, når helbredet ikke slår til?

World Social Forum – M

Årets World Social Forum samlede igen titusinder af aktivister fra Indien og de fleste øvrige lande i verden, da det for første gang løb af stabelen på det asiatiske kontinent, i Mumbai (Bombay).

WSF var som ved de tidligere arrangementer i Brasilien (Porto Alegre), hvor det støttedes af den nuværende præsident Lulas parti PT, et overflødigshorn af organisationer, seminarer, initiativer, udstillinger og aktiviteter, herunder en lang række antikrigsinitiativer. Der var fredsfolk, anti-globaliseringsaktivister, antiimperialister. Der var ngo'er af enhver art, fremtrædende repræsentanter for det internationale Socialdemokrati, Attac-folk som Bernard Cassens og mange andre koryfæer.

Den amerikanske krig og besættelse af Irak satte sit præg på hele arrangementet.

Der var bred enighed om, at den umiddelbart forestående globale kampopgave er gennemførelsen af massive protester mod Irak-krigen og i solidaritet med Palæstina, som det blev formuleret bl.a. af Gloria La Riva fra den amerikanske antikrigskoalition International ANSWER. (*Se Alle på gaden den 20. marts i dette KP*)

Sideløbende og i umiddelbar nærhed gennemførtes arrangementet Mumbai Resistance 2004 med deltagelse af 310 antiimperialistiske organisationer fra hele verden. Det var udtryk for en skarpt formuleret kritik af WSF.

MR2004 samlede 15.000 til en militant afsluttende protest, som skulle være gået til den amerikanske repræsentation. Det blev imidlertid forbudt. Ved afslutningsarrangementet blev det amerikanske og israelske flag brændt offentligt som en symbolsk solidaritetsgestus med det irakiske og palæstinensiske folk. Og det vedtog en erklæring, forpligtende for de deltagende organisationer: MUMBAI-ERKLÆRINGEN 2004 mod imperialistisk globalisering og krig. (*Se andetsteds i KP*)

Det internationale Socialdemokrati havde organiseret en større konference om globalisering på WSF. Blandt talerne var den tidligere danske statsminister Poul Nyrup. ILO's leder, Juan Somavia, konstaterede, at den nyliberale globalisering ikke har bragt noget godt til hovedparten af jordens befolkninger.

Budskabet fra denne konference blev klart formuleret af Elio di Rupo fra det belgiske Socialistparti: Vejen frem er at 'demokratisere de internationale institutioner'. Han mente, at der er behov for institutioner til at regulere globaliseringen, men at disse må demokratiseres. WTO og IMF skal

efter hans mening integreres i ILO og WTO skal knyttes sammen. Der skal i det hele taget ske radikale beslutninger i disse institutioner. Di Rupo mente også, at EU skal presse EU for at skabe en modvægt til den for multilateralisme og for at EU ikke domineres af én supermagt. Der skal skabes en 'alliance mellem socialdemokrater, fagbevægelsen og ngo'er'.

Arundh

Dette illustrerer det p... Allerede i Porto Alegre samlede antiimperialistiske organisationer, som den væbnede befrielseskrigsorganisation FARC, udelukket amerikanske styrker og den stærke dominans af staten. Dette er en væsentlig del af arrangementet i Indien (Mumbai Resistance), socialdemokratisk dominans (ATTAC), der støtter den amerikanske regering og begrænse/afskære fokus på Irak og på den anden side en kritisk linje, som lægger vægt på den globale kamp og i de enkelte lande.

Den indiske forfatter Arundhati Roy sagde på begge arrangementer om den af WSF sagde hun bl.a.

'Vi har igen og igen set neoliberalt projekt, så bliver det en ligeværdig scene, når de globale statsoverhoveder. Jeg tænker på den amerikanske præsident Lula. Lula

Mumbai Resistance 2004

eres bedre i FN-systemet, lyttes tættere sammen. Og kubes større åbenhed om internationale institutioner. Der er behov for at styrke ægt til USA. Der er brug for at forhindre, at verden t, sagde han. Der skulle m de progressive partier, ne’.

Arundhati Roy

problematisk ved WSF: gre blev en del antiimperialisme især med tilknytning til amp, såsom det colombianf arrangørerne med deres sfinansierede ngo'er. Og f baggrunden for det dob- en. Der er flere linjer: en neret (som bl.a. præger Europæiske Union og vil fra imperialisme og krig, onsekvent antiimperialistgt på massemodstand glo-

Arundhati Roy tog del i r. I sit indlæg ved åbning- a.:

, at når det kommer til det iver vor tids helte pludsen- nlig karismatiske mænd, er magtesløse på den glo- riber magten og bliver rker her på den brasilian- var World Social Forums

helt sidste år. I år har han travlt med at gennemføre IMF's diktater, beskære pensionerne og udrense radikale elementer fra Arbejderpartiet PT. Jeg tænker også på Sydafrikas eks-præsident Nelson Mandela. Mindre end to år efter han tiltrådte i 1994, bøjede hans regering sig uden den store protest for Markedsguden. Den indførte et massivt privatiserings- og strukturtilpasningsprogram, som har gjort millioner af mennesker hjemløse og arbejdsløse og efterladt dem uden vand og elektricitet.’

Arundhati Roy sluttede med et helt program for udviklingen af den globale folkelige bevægelse, der har manifesteret sig i WSF/Mumbai Resistance o.s.v.:

“Vi må blive til den globale modstand mod besættelsen.

Vores modstand må begynde med at nægte at acceptere det legitime i den amerikanske besættelse af Irak. Det betyder at handle sådan, at det bliver fysisk umuligt for Imperiet at nå sine mål. Det betyder, at soldater bør nægte at slås, reservister bør nægte at gøre tjeneste, arbejdere må undlade at laste skibe og fly med våben. Det betyder helt klart, at i lande som Indien og Pakistan må vi bremse USA's planer om at sende indiske og pakistanske soldater til Irak for at rydde op efter dem.

Jeg foreslår, at vi ved en fælles afslutningsceremoni for World Social Forum og Mumbai Resistance på en eller anden måde udvælger to af de store virksomheder, som profiterer af ødelæggelsen af Irak. Vi kunne så opstille hvert eneste projekt, de er involveret i. Vi kunne opspore alle deres kontorer i alle byer og alle lande verden over. Vi kunne gå efter dem. Vi kunne lukke dem. Det er et spørgsmål om at rette vores kollektive visdom og tidligere kamperfaringer ind mod et enkelt mål. Det er et spørgsmål om at ønske at vinde.

Project For The New American Century søger at forevige uligheden og sikre amerikansk overherredømme for enhver pris, selv om den måtte være af apokalyptiske dimensioner.

World Social Forum kræver retfærdighed og overlevelse.

Af disse grunde må vi anse os selv i krig.”

Dermed udtrykte hun fællesnævneren for aktivisterne på såvel WSF som MR2004:

Kampen mod imperialistisk krig og besættelse som et udgangspunkt, konkret manifesteret over hele verden den 20. marts 2004.

ANSWER WORLD SOCIAL FORUM MUMBAI 2004

Alle på gaden den 20. marts

Af Gloria La Riva

Gloria La Riva fra ANSWER talte på et seminar for den internationale antikrigsbevægelse ved World Social Forum, Mumbai 2004.

Jeg er Gloria La Riva og taler her for ANSWER-koalitionen – *Act Now to Stop War and End Racism* – i USA. På vegne af ANSWER og seks andre amerikanske organisationer – *Free Palestine Alliance, Muslim American Society Freedom Foundation, American Muslim Federation, Al-Awda Palestine Right to Return Coalition, Muslim Student Association of the U.S. and Canada* og *National Lawyers Guild* – afgiver jeg følgende erklæring:

Den 20. marts 2004 – den første årsdag for den amerikansk-britiske invasion af Irak – vil folk i storbyerne verden over samles for at kræve:

”Stop for besættelsen – Bring tropperne hjem NU!”

I USA er der planlagt store demonstrationer i New York, Los Angeles, San Francisco og mange andre byer.

Vi vil den 20. marts demonstrere for at støtte det irakiske folks ret til selvbestemmelse uden betingelser. Siden invasionen begyndte er titusinder irakere blevet dræbt. Tusinder af amerikanske og britiske soldater er blevet dræbt eller såret. Det irakiske folk yder modstand mod besættelsen – de vil have de udenlandske soldater ud, som besætter deres land, ikke i morgen, men i dag. Et voksende antal amerikanske soldater og deres familier opfordrer til, at tropperne sendes hjem NU. Disse soldater sendes ud for at dræbe og blive dræbt i en krig, som var baseret på løgn og bedrag, opfundet af Bush-administrationen.

Der findes kun én løsning: at stoppe besættelsen nu! Vi tror – med en formulering fra de arabiske amerikaneres Nationalråd – at ’internationalisering af

besættelsen vil give kolonialismen et nyt salgbart dække og bør ikke accepteres som en farbar mulighed for den verdensomspændende folkelige bevægelse’.

Vi vil også den 20. marts demonstrere i solidaritet med det palæstinensiske folk og deres ret til selvbestemmelse, indbefattet retten til at vende tilbage til deres land og deres hjem. Demonstrationen den 20. marts falder blot ti dage før årsdagen for den historiske 30. marts 1976 – den palæstinensiske ’Jordens dag’. At forlange frihed, retten til at vende tilbage og retten til selvbestemmelse for det palæstinensiske folk er den 20. marts en grundlæggende politisk nødvendighed. Uden dette kan der ikke sættes en fuldstændig stopper for kolonialistiske besættelser.

Den amerikanske invasion og besættelse af Irak er en integreret del af regeringens store koloniseringsprojekt, som retter sig mod Mellemøstens folk. Mens Bush-administrationen bruger 2 mia. dollars om ugen for at besætte Irak, bruger den 15 millioner dollars dagligt for at støtte Israels krig mod det palæstinensiske folk.

Den 20. marts vil vi demonstrere for at stoppe den amerikanske ’Patriot Act’ og for at bringe undertrykkelsen, som retter sig mod de arabiske, sydasiatiske, muslimske og øvrige indvandrersamfund i USA, til ophør. Vi vil forsvare retten til ytringsfrihed og modsætte os Bushs og Ashcrofts krig mod den forfatningsmæssige *Bill of Rights*.

Vi vil demonstrere den 20. marts for at forlange penge til arbejdspladser,

boliger, sundhed og uddannelse og ikke til krig og besættelse.

Vi vil demonstrere den 20. marts for at forlange slut på Bush-administrationens ’Endeløse Krig’ og planer for globalt overherredømme. Vi står for at bringe amerikansk intervention, besættelse og trusler mod Korea, Colombia, Afghanistan, Cuba, Iran, Zimbabwe, Venezuela, Syrien, Filippinerne, Haiti og overalt til ophør.

Kun folkets bevægelse giver håb om, at der kan opbygges en effektiv udfordring til Bush-administrationens krigskurs. Mens det Demokratiske Parti opstiller kandidater, som konkurrerer med Bush om præsidentskabet, er det enig med Bush om at bibeholde amerikanske tropper i Irak og støtter fortsat bistand til Israel i dets krig mod det palæstinensiske folk.

Den 20. april 2003 marcherede 100.000 mennesker i en historisk demonstration i Washington DC under parolen ’For et frit Palæstina’. Seks måneder senere, den 26. oktober 2002, demonstrerede hundredtusinder mod den truende aggressionskrig mod Irak.

Den 18. januar, 15-16. februar, 15. marts, 12. april og senest den 25. oktober 2003 gik snesevis millioner mennesker på gaden verden over for at sige Nej til Bush-administrationens krigskurs. Dette er en gigantisk kamp, som føres af verdens folk, som forlanger selvbestemmelse, retfærdighed og fred.

Global solidaritet er kernepunktet i den ny massebevægelse, som er opstået for at imødegå militarismens og kolonialismens kræfter. Udfaldet af denne kamp vil have betydning for alle kommende generationer.

Stop den kolonialistiske besættelse af Irak, Palæstina, Afghanistan og overalt!

Længe leve international solidaritet og samarbejde!

Alle på gaden den 20. marts!

MUMBAI-ERKLÆRINGEN 2004

mod imperialistisk globalisering og krig

Af Mumbai Resistance 2004

311 organisationer, heriblandt International League of Peoples' Struggles (IPLS) og Antiimperialist Camp, organiserede Mumbai Resistance 2004 som parallel- og modforum til World Social Forum. Ved afslutningen vedtoges følgende erklæring af de deltagende organisationer.

Vi annoncerer hermed afslutningen på den vellykkede 'Mumbai Resistance 2004 mod Imperialistisk Globalisering og Krig', en international markering afholdt i Mumbai, Indien, den 17.-20. januar 2004 med deltagelse af mere end 300 organisationer og tusinder af enkeltpersoner fra alle dele af Indien og fra mange lande over hele verden.

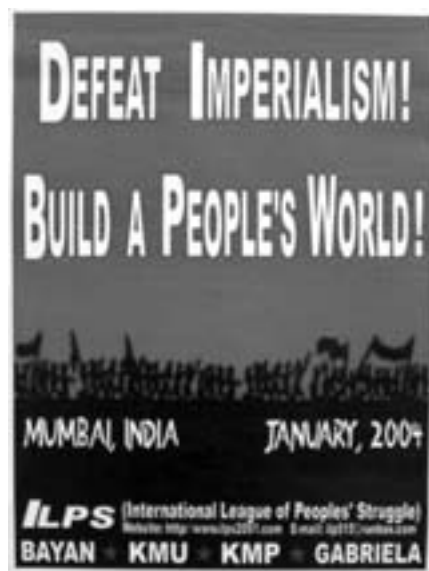
Vi har succesrigt nået målene for MR2004, som blev fastlagt af International League of Peoples' Struggles (ILPS) på Thessaloniki Resistance i juni 2003, om at afholde en international manifestation med den bredest mulige deltagelse af antiimperialistiske grupper for at konsolidere og styrke den antiimperialistiske bevægelse.

Med inspiration og styrke fra den enhed, det engagement, energien og den internationale koordination, som MR 2004 har samlet, udløst og styrket, forpligter vi os til de følgende målsætninger og handlinger:

Vi forpligter os til at bekæmpe imperialistisk globalisering og krig til enden. Med henblik herpå vil vi forene os med kræfter, som er i opposition til de rædsler, som er en følge af denne nye offensiv mod folkene.

Vi forpligter os til trofast at stå ved siden af de folkemasser, som er dømt til fattigdom, og som er de største ofre for den imperialistiske globalisering. Vi vil forene os med dem i deres kampe mod imperialistisk udplyndring og krig verden over.

Vi forpligter os til kraftfuldt at modsætte os de katastrofale samfundsmæssige

ge konsekvenser i form af den umenneskeliggørende fattigdom, ødelæggelse af folkenes muligheder for at ernære sig, den grove forbrugerisme, den forøgede fremmedgørelse og den stadig øgede nedbrydning af folkenes kulturelle liv.

Vi forpligter os til at bekæmpe yderlige krænkelse og tilmed totale angreb på alle de undertrykte landes suverænitet, som er kommet under massivt angreb fra den imperialistiske globalisering og dennes institutioner såsom de transnationale selskaber, Verdensbanken, IMF, WTO osv. og også deres imperialistiske regeringer, især den amerikanske.

Vi forpligter os til at bekæmpe de forstærkede fascistiske angreb fra de herskende klasser over hele verden og deres ophidselse til chauvinistisk hysteri, som sætter det ene (lokal)samfund op mod det andet. Vi vil af al magt især bekæmpe racisme, zionisme osv., som fungerer som fascismens ideologiske indhold i forskellige regioner i verden.

Vi forpligter os til at kæmpe skulder ved skulder med folkene fra forskellige lande, som trampes ned under den imperialistiske aggressions støvlehæle, især den amerikanske imperialismes.

Vi forpligter os til at kæmpe for annulleringen af alle lån til den tredje verden fra imperialisterne og deres agenturer som IMF, Verdensbanken o.s.v.

Vi beslutter at gennemføre en magt-

fuld kamp side om side med det irakiske folk, indtil de amerikanske og alle øvrige besættelsestropper er trukket ud af Irak.

Vi beslutter at kæmpe sammen med det palæstinensiske og andre arabiske folk skulder ved skulder for at tilbageerobre deres land og suverænitet; og for at det jødiske og palæstinensiske folk lever i fred med lige rettigheder.

Vi beslutter at kæmpe for tilbagetrækningen af alle udenlandske tropper fra Afghanistan og alle andre lande i verden og for afviklingen af alle amerikanske militærbaser rundt om på kloden.

Vi beslutter at kæmpe for den betingelsesløse løsladelse af alle politiske fanger, der indespærres af de reaktionære regimer, især de politiske fanger, der bekæmper den amerikanske imperialisme og dens lakajer.

Vi beslutter at kæmpe for nedlæggelsen af alle de multilaterale institutioner som IMF, Verdensbanken og WTO m.fl. og for at sætte en stopper for de transnationale selskabers operationer i de undertrykte lande i verden.

Vi beslutter at kæmpe for den umiddelbare annullering af alle ulige traktater, aftaler og militærpagter, som er undertegnet mellem imperialisterne og de undertrykte lande i verden.

Vi er fast besluttede på at opnå fuldstændig og uindskrænket suverænitet – økonomisk, politisk og militært – for alle verdens nationalstater, og den fundamentale ret til national selvbestemmelse for alle nationaliteter, hvor disse på nogen måde er blevet krænkede.

(Et større afsnit om Indien er udeladt af denne oversættelse)

Vi **opfordrer** folk til at boykotte de transnationale/multinationale selskabers produkter og derved bibringe imperialisterne og deres imperiers markeder massive tab og få dem til at forlade landet, især de amerikanske imperialister, og til at gennemføre militante massekampe for at tvinge dem ud af vores lande.

Vi opfordrer folkene i alle lande til at opbygge en stærk modstand mod de amerikanske militærbaser over hele ver-

den. Vi beslutter at skabe en konsekvent masseprotestbevægelse, indtil alle amerikanske og andre imperialistiske militærlejre er fuldstændig nedlagt.

Vi opfordrer folkene i alle verdens lande, Indien indbefattet, til at forene sig for at bekæmpe den imperialistiske offensiv, som finder sted med 'globaliseringen' som udhængsskilt, og til at tilslutte sig kampen for at forsvare de arbejdendes rettigheder overalt i verden.

Vi opfordrer folkene til at knuse de imperialistiske aggressorer, især USA, og alliere sig fast med modstandsbevægelserne, især i Irak, Afghanistan og Palæstina, til sejren er vundet.

Vi opfordrer folkene til at modsætte sig statsterrorisme og antidemokratiske love som POTA (*den indiske pendant til de danske terrorlove, KP*) i enhver form og bekæmpe det voksende fascistiske angreb over hele verden.

Vi opfordrer folkene til ikke at lade sig narre af de imperialistiske manøvrer og trick for at sprede mismod, især fra ngo'ernes og socialdemokraternes side, men bygge en mægtig og militant bevægelse for at knuse imperialismen og dens agenter i hele verden og arbejde for at opbygge en ny verdensorden baseret på lighed og retfærdighed for alle – en verden, der bevæger sig hen imod socialisme.

Vi udtrykker vores dybe følelse af solidaritet og enhed med alle mennesker verden over i kampene mod imperialismen og al reaktion og søger intenst efter at koordinere opbygningen af fælles kamppladser mod vores fælles fjende, det vil sige imperialismen og de klasser, som udgør dens grundlag.

Lad os alle i dag – den 18. januar 2004 – **forpligte** os til at forene os og marchere frem ad kampens vej. Lad os skabe en lys fremtid for alle de arbejdende mennesker i verden.

Som et første skridt, lad os da **gen-nemføre** den 20. marts som en antiimperialistisk aktionsdag mod krig – den dag, de amerikansk-britiske styrker begik aggression mod Irak – en dag, som må markeres med masseprotester mod imperialisterne og militante aktioner mod imperialistiske kræfter og deres agenter i Indien og i hele verden.

18. januar 2004

Oversættelse Kommunistisk Politik.

USA's demokratiske bedrag i Irak

Af Michael Jensen

I Irak lyder kravet om selvbestemmelse og demokrati for irakerne stadig højere. Den 15. januar marcherede over 30.000 hovedsagligt shiitter i Basra og krævede hurtige direkte valg til en irakisk nationalforsamling, som efter USA's aktuelle overdragelsesplan skal vælge en overgangsregering, hvortil magten overdrages af USA inden den 30. juni. Og den 19. januar demonstrerede over 100.000 irakere i Bagdad for det samme krav.

Kravet om direkte valg er imidlertid ikke noget, som den irakiske shiismes mest indflydelsesrige leder, ayatollah Ali Al-Sistani, har "fundet ud af" fra sit hjem i den hellige by Najaf, men det er derimod et direkte resultat af besættelsen, dens skalten og valten med irakernes dagligdag, dens udemokratiske, undertrykkende og udplyndrende natur og den deraf følgende folkelige modstand mod besættelsen.

Al-Sistani har indset det irakiske folks stærkt voksende utilfredshed og klare ønske om meget snart at blive herre i eget hus og har radikaliseret sine udtalelser. For blot to måneder siden var han stadig afventende med hensyn til konfrontation med den amerikansk ledede besættelsesmagt.

Denne udvikling i Irak, kraftig væbnet modstandskamp kombineret med krav om direkte valg, er bestemt ikke noget, der behager amerikanerne og de irakiske quislinge i det såkaldte Regerende Råd, for den kolliderer frontalt med den seneste plan, som de, eller rettere, USA, har lagt for Iraks fremtid.

Før den plan for "overdragelse af magten til irakerne", der nu er under beskydning, insisterede USA som bekendt på, at der først skulle laves et udkast til en ny forfatning for Irak og afholdes valg til et irakisk parlament, inden amerikanerne ville overdrage suveræniteten til irakerne. Men den voksende modstand mod besættelsen, først og fremmest i Irak, men også i USA, hvor unge amerikanere hver dag ankommer i sorte plasticposer, betød, at Bush og co. ønskede en mindre synlig besættelse og derfor i november 2003

fremstillede en anden og hurtigere plan for "magtoverdragelsen".

USA's overdragelsesplan – fortsat amerikansk besættelse af Irak

Indholdet i USA's seneste overdragelsesplan, som det Regerende Råd står bag med sin godkendelse af planen den 15. november 2003, er nemlig, at der i Iraks 18 provinser inden den 31. maj skal afholdes møder, hvor "personligheder" udpeget af besættelsesmagten skal vælge et antal delegerede til en irakisk nationalforsamling i forhold til størrelsen af de forskellige provinser. Denne nationalforsamling vil så efterfølgende vælge en overgangsregering, der inden den 30. juni vil få overdraget magten af den amerikansk ledede besættelsesmagt. Overgangsregeringen skal så organisere valg til en grundlovgivende forsamling, som derefter skal i gang med at skrive Iraks nye forfatning og planlægge valg til et egentlig irakisk parlament inden udgangen af 2005. I USA's plan indgår også, at overgangsregeringen skal invitere den amerikanske besættelsesstyrke til at forblive i Irak for at opretholde "ro og orden".

Det er ikke så sært, at der er massiv modstand mod denne plan i Irak, for hvor er Iraks 24 mio. indbyggers stemmer henne i denne model? De er henvist til samme skæbne som afgha-nerne, for den amerikanske model for "demokrati" i Irak ligner til forveksling den, som også blev brugt, dengang "demokratiet" skulle indføres i Afghanistan. Den nuværende "præsident" i Afghanistan, Hamid Karzai, har heller ikke noget som helst folkeligt mandat. Han blev også "valgt" af afghanere udpeget af den amerikansk ledede besættelsesmagt, der stadig står med tusindvis af tropper i Afghanistan.

De krav om direkte valg til en irakisk nationalforsamling, der nu runger i Irak, forsøger amerikanerne og deres irakiske lakajer i det Regerende Råd at slå hen

Tilhængere af Shiitlederen Al-Sistani demonstrerer i Bagdad med krav om direkte valg nu. Valg under fremmed besættelse kan aldrig være frie valg.

ved at sige, at de ikke kan indfries på grund af sikkerhedssituationen, som besættelsesmagten i øvrigt selv bærer ansvaret for, og manglen på troværdige optegnelser af stemmeberettigede i Irak.

Men det er ren røg, for hvorfor kan de direkte valg ikke lade sig gøre, når de indirekte, amerikansk kontrollerede valg kan? Og hvornår ville sikkerhedssituationen egentlig være "god nok" til afholdelsen af direkte valg? Først når USA kunne være sikker på, at sådanne valg ville give det "rigtige" resultat – ikke ét sekund før!

Og med hensyn til registreringer af de irakiske vælgere kunne man sagtens bruge de "olie for mad"-rationeringskort, som dækkede hele den irakiske befolkning, da Irak led under FN's økonomiske sanktioner, der først ophørte i juni 2003, og som i løbet af deres næsten 13 år nåede at udrydde ca. to mio. irakere.

Nej, den virkelige årsag til, at USA og dets irakiske allierede er så forhåbende på at undgå de direkte valg, som ifølge Al-Sistani skulle foregå under FN's overvågning, er, at de derved får betydeligt sværere ved at kontrollere disse og få de "rigtige" folk valgt.

For hvad ville sådanne direkte valg resultere i, hvis de gik retfærdigt til? De ville betyde, at størstedelen af de partier og personer, der i dag sidder i det Regerende Råd sammen med den amerikanske konge af Irak Paul Bremer, og som bliver betragtet som regulære quislinge af langt de fleste irakere, godt kunne pakke deres kufferter og sætte sig op på de amerikanske tanks, der i april 2003 bragte dem tilbage til Irak. De ville ikke komme til at spille nogen politisk rolle i et Irak, der er valgt af den irakiske befolkning.

Og amerikanerne tror da heller ikke på, at disse partier, med "Bremers bolsjevikker" i Iraks Kommunistiske Parti i spidsen, der med deres samarbejde

med USA totalt har isoleret sig fra den almindelige befolkning i Irak, selv med omfattende politisk og økonomisk støtte fra USA ville kunne opnå et for amerikanerne gunstigt resultat ved sådanne direkte valg, for ellers ville disse valg ikke have været noget problem for Washington.

Derimod ville politiske kræfter, der er imod besættelsen og kræver irakisk kontrol med Iraks sorte guld, olien, der har været og stadig er den økonomiske basis for social fremgang i Irak, stå med en helt anderledes opbakning.

Det er derfor meget sandsynligt, at en irakisk overgangsregering, valgt efter direkte valg, ville kræve en hurtig ende på besættelsen og at få irakisk kontrol over olien, noget helt uacceptabelt

belt for amerikanerne, idet det så ville betyde, at hele den store idé med krigen – erobringen af Irak, politisk, økonomisk, militært og kulturelt – ville komme under et stærkt forøget pres. Læg så dertil alle løgnene om krigen, alle de dræbte amerikanske soldater, alle de amerikanske milliardbevillinger til krigen og besættelsen, alle nedskæringerne i USA, og se disse ting i sammenhæng med Bushs ambitioner om at blive genvalgt ved det amerikanske præsidentvalg til november.

Det er altså ikke så lidt, der står på spil for Bush og hans høje i de inderste cirkler af Det Hvide Hus og i den amerikanske olieindustri. Og hvad med Israel? Sharon er heller ikke begejstret for udviklingen i Irak. Der er god grund til at holde ekstra øje med den israelske efterretningstjeneste Mossads aktiviteter i disse tider.

FN skal lukke munden på Al-Sistani

Og de ovenfor skitserede perspektiver er også grunden til, at Bremer med et par af sine irakiske tjenere fra det Regerende Råd den 19. januar drog til New

Massemorderens valgtale: Krig og nul sex

Krigsforbryderen, massemorderen og masseløgneren George W. Bush holdt i sidste uge den årlige officielle State of the Union-tale – tale til nationen – til den amerikanske elite.

Talen skulle bringe Bush nærmere genvalg.

Han lovede krig til den bitre ende. Til ungdommen prædikede han afholdenhed som dyd.

Krig og nul sex var budskabet.

Nationens tilstand er 'tillidsfuld og stærk'.

Den amerikanske økonomi er på vej frem.

Verden 'forandrer sig til det bedre'.

Der var ikke fundet masseødelæggelsesvåben i Irak, men det betyder ikke noget:

- Hvis vi ikke havde handlet, ville diktatorens programmer for masseødelæggelsesvåben være fortsat den dag i dag, meddelte Bush, der også fortalte, at krigen mod Irak var sanktioneret af FN.

USA vil ikke respektere internationale aftaler, når det gjaldt landets sikkerhed, forkyndte han:

- Amerika vil aldrig bede om tilladelse til at forsvare vort folks sikkerhed.

Bush vil således garantere amerikanernes sikkerhed, udvikle endnu mere demokrati i Mellemøsten, gøre verden til et endnu sikrere sted (for amerikanske firmaer), sikre frihedens triumf og gøre de amerikanske skolebørn bedre til at regne og stave, for det kniber det forbavsende nok med.

De unge skal lære krig, men holde sig fra stoffer og sex:

- Vi vil fordoble de føderale tilskud til afholdenhedsprogrammer, så skolerne kan undervise i denne kendsgerning om livet: Afholdenhed for unge mennesker er den eneste sikre måde at undgå seksuelt overførte sygdomme.

Bush kunne også fortælle, at USA ikke søger at opbygge et globalt imperium.

York for at ”involvare FN i Irak”.

Efter mødet med Bremer og co. udtalte FN's generalsekretær Kofi Annan så, at han vil overveje henvendelsen om, at FN sender en teknisk mission til Irak for at rådgive om det gennemførlige i et valg – eller hvilket alternativ der vil være muligt.

Jo, FN er igen på banen. Bomben mod FN's hovedkvarter i Bagdad den 19. august sidste år er glemt, og nu skal FN forsøge at komme USA til undsætning – endnu engang.

Men hvad skal FN egentlig i Irak? Svaret er, at FN skal forsøge at overtale Al-Sistani og det mere og mere utilfredse irakiske folk til at opgive kravet om direkte valg med henvisning til ”tekniske beviser” på disse valgs umulighed og derpå foreslå ”alternativer”, som 100 procent sikrer USA's fortsatte tilstedeværelse i Irak, og som samtidig kan glide ned hos Al-Sistani, uden at han taber for meget ansigt over for de shiitiske masser og irakerne i almindelighed.

Men det kan blive en ret så svær mission for et FN, der aldrig har fremstået mere utroværdigt, mere åbent som amerikansk redskab, end det gør nu.

Al-Sistani har tidligere truet med at udstikke en fatwa imod besættelsen, såfremt kravene om direkte valg ikke efterkommes, og sker det, så vil den modstand, der i dag foregår i Irak, være vand ved siden af det, der vil komme, hvis det religiøse overhoved for 60 procent af Iraks befolkning kalder til kamp. Men samtidig har Al-Sistani også indikeret at ville bøje sig for FN's anvisninger. Hvor fast han står, må tiden vise.

Ét er imidlertid sikkert: Den øjeblikkelige kamp om indirekte eller direkte valg i Irak har med al ønskelig tydelighed udstillet endnu en løgn i den uendelige række af krigsløgne, som Bush, Blair og Fogh spredte før aggressionen mod Irak, nemlig den om, at amerikanerne ville indføre demokrati i Irak.

For verdens supermagt er det *alene* karakteren af det fremtidige styre, om det er USA's folk, der styrer eller ej, som er det afgørende. Og i denne kamp ofrer USA *alt* – også det mishandlede irakiske folks drømme om ægte demokrati i Irak. Dette står mere klart end nogensinde, ikke mindst for irakerne selv. Og det vil bringe modstanden mod besættelsen yderligere fremad.

Sjakalernes bryllup

Af Saadi Yousef

Åh, Mudhaffar al-Nawab*,
min livslange kammerat
Hvad skal vi gøre ved sjakalernes bryllup?

Du husker de gamle dage
I aftenens kulde
under et bambustag
holdt oppe af bløde puder fyldt med fin uld
ville vi nippe te (en te, jeg aldrig smagte siden)
mellem venner ...

Natten falder på så blødt som vore ord
under daddelpalmernes mørknende kroner
mens røg snor sig op fra arnen, sikke en duft

ligesom universet lige var begyndt
Så eksploderer en kaglen
fra det lange græs og daddelpalmerne

–
sjakalernes bryllup!

Åh, Mudhaffar al-Nawab –
I dag er ikke i går
(sandheden er ligeså kortvarig som et barns drøm)

sandheden er, at denne gang er vi til
deres bryllupsreception
ja, sjakalernes bryllup
du har læst deres invitation:

For selvom vi trasker tomhændet forbi
Dahna**

forlader vi Darin med vore tasker fyldt med guld

”Mens bymenneskene passer deres affærer

Nu, Zaraq, flå dem, hurtigt som en ræv!”

Åh, Mudhaffar al-Nawab

Lad os lave en aftale:

Jeg vil tage af sted i stedet for dig
(Damaskus er for langt væk fra det hemmelige hotel ...)

Jeg vil spytte på deres lister,

Jeg vil erklære, at vi er Iraks folk –

At vi er dette lands fædrene træer,
stolte under vores beskedne bambustag

London, 11. december 2002

Saadi Yousef, f. 1934, er en af Iraks og den arabiske verdens største nulevende digtere. Han er født i Basra i det sydlige Irak (som shiit). Han sad på grund af sine kommunistiske sympatier i perioder i fængsel i Irak. Har boet i mange lande i Europa og Mellemøsten siden 1979. Udsendt over 30 digtsamlinger, en novellesamling, to romaner og adskillige essays. Han er oversat til adskillige sprog og har modtaget flere litteraturpriser. Bor i London og redigerer Bani-pal, tidsskrift for arabisk litteratur.

Digtet ”Sjakalernes bryllup” blev skrevet i anledning af den såkaldte oppositionskonference i London i december 2002, hvor den amerikansk støttede eksilirakiske opposition mødtes for sammen med USA at planlægge sin rolle i det nye, ”befriede” Irak. Denne ”opposition” genfindes i quislingeregeringen Iraks Regerende Råd. Titlen henviser til en hyppig begivenhed i det sydlige Irak. Om sommeren sker det tit, at folk sover under åben himmel for at undslippe den kvælende varme. Her forstyrres de til tider af støjende sjakaler, i færd med at parre sig eller slås. Efter omtrent en time når larmen og stanken fra sjakalernes møde sit klimaks, og herefter forsvinder sjakalerne. Om morgenen går snakken med mishag om lyden og ikke mindst stanken fra ”sjakalernes bryllup” foregående nat. Bl.a. derfor er sjakalen det mest hadede dyr i Irak.

Saadi Yousefs digt er blevet et sandt hit i Irak, hvor mangei dag refererer til oprettelsen af Iraks Regerende Råd som et ”sjakalernes bryllup”.

Noter:

* Mudhaffar al-Nawab (1934-) er født i Bagdad og tilhører sammen med Saadi Yousef Iraks helt store digtere, ”irakernes bevidsthed”, kaldes de af nogen. Var politisk forfulgt af det irakiske monarki, der faldt i 1958. Forlod Irak i slutningen af 1960'erne på grund af sin opposition til Baath-styret. Er stadig i eksil og bosiddende i Damaskus. Nægtes i dag ligesom Saadi Yousef adgang til Irak af den amerikansk ledede besættelsesmagt og kollaboratorerne i Iraks Regerende Råd.

** Disse er alle referencer til førislamiske tekster, der ofte bruges i arabiske grammatikbøger.

Træk i europæisk imperialisme

Franz Krejbjerg har læst en pjeces fra forlaget Arbejderen, forfattet af Karen Sunds.

USA har fra første færd hjulpet med til at udforme EU som et afgørende støttepunkt i den kolde krig: delingen af Tyskland, opretholdelsen af diktatur i Spanien, Portugal, og Grækenland til langt op i 70'erne (samt fortsat Tyrkiet), Marshall-"hjælpen", militære baser og teknologi. Med rehabiliteringen af Nazitysklands monopolindustri.

Alt sammen elementer i undertrykkelsen af arbejderklassen efter anden verdenskrig.

Der er ingen tvivl om, at forholdet mellem EU og USA er blevet mere jævnbyrdigt, ikke mindst efter sammenbruddet af COMECON, opløsningen af det socialimperialistiske Sovjetunionen og Tysklands genforening. Men selv efter indførelsen af den fælles mønt er EU ikke en egentlig stat, men en strategisk alliance mellem stormagter og deres nærmeste naboer. Denne forskel viser sig med stor tydelighed, når der skal findes en fælles EU-holdning. De enkelte landes særinteresser må tages i ed, hvis en enighed skal opnås.

I pjecen fra DKP-ml udelades disse forhold af analysen. I stedet betones de stærke sider ved EU sammenstillet med en vægtning af svaghedstegn i USA's økonomi. Herudaf drager Karen Sunds (KS) den konklusion, at der er et sket et kvalitativt skift i styrkeforholdet siden murens fald: EU er på vej til at udfordre USA som supermagt.

Så enkel er verden bare ikke. Og det er næsten lige så problematisk at opstille et verdensbillede, hvor EU er på vej til at blive verdensfredens største trussel, som det er at gøre EU til verdensfredens største garant. Fredsbevægelsen og den antiimperialistiske kamp må rette sig primært imod den konkrete trussel fra USA, EU og andre imperialistiske centre, og det vil pt. altså især sige mod USA. At dette forhold ikke afspejler sig i den danske kamp for den nationale selvbestemmelsesret, er også *forkert, reaktionært og farligt* (*).

Hierarkiet i EU

Går man EU endnu mere på klingen, opdager man også, at alliancen ikke nødvendigvis er fremtidssikret.

EU en meget hierarkisk opbygget alliance, hvor Tyskland og Frankrig sidder øverst og holder møder med England. I næste led er Italien og Benelux-landene med, herefter kommer netobidragyderne, altså den mest velstillede gruppe af lande. I bunden er de fattigste og økonomisk mindst veludviklede lande.

EU er et sammenrend af gamle imperialistiske ambitioner – Tysklands 'Drang nach Osten', Skandinavien længsel mod Baltikum, Frankrigs interesser i Afrika osv..

Også i opbygningen af de nye monopoler kan man se nogle tendenser. Der er ikke bare tale om en paneuropæisk opbygning. I Sverige, Danmark, Norge og til dels Finland er der f.eks. en forkærlighed for at danne panskandinaviske/-nordiske monopoler.

EU's fremtid som supermagt hviler på den antagelse, at opnås der først enighed om forfatningen, så vil der blive ved med at være status quo i det interne magtforhold mellem de europæiske stormagter: Men lovmæssigheden om kapitalistiske landes tendens til uens udvikling gælder selvfølgelig også EU-medlemmerne imellem. Intern ballade er derfor garanteret.

Som det ses, kan man ret let opstille en liste af problemstillinger, der får EU

til at fremstå på randen af kollaps. Det er dog heller ikke nogen rigtig konklusion. EU er og har altid været en imperialistisk alliance. Monopolernes projekt vendt imod befolkningerne. Og udviklingen mod mere union vil fortsætte. Man kan bare ikke drage den slutning, at de kommende år hovedsagelig vil blive domineret af en rivalisering mellem EU og USA.

Socialismen er en paraply

Ved enhver reference til historiske spørgsmål er pjecen 100 % baseret på den moderne revisionisme. Intet er stukket under stolen her. Analysen af potentialet i Østblokken er som mange andre forestillinger en kuriositet. KS er en kvinde, der bekæmpede det socialimperialistiske Sovjet og det revisionistiske DKP, mens de eksisterede. Nu er hun nærmest begejstret for dem.

I det sidste afsnit afsløres en næsten klar formel for en snarlig indførelse af socialismen:

- (1) DKP-ml og KPId skal samles.
- (2) Folkeafstemningen om EU-forfatningen skal vindes.
- (3) Der skal opstilles en alternativ liste til næste folketingsvalg.
- (4) En afstemning om medlemskab af EU skal tilkæmpes og vindes.
- (5) Øh ...
- (6) Der opstår en revolutionær situation i hele Europa, og socialismen indføres!

Nu synes KS måske, at dette er lidt uretfærdigt formidlet. Det har ikke været hensigten. Dybest set er der tale om at tydeliggøre, at der enten mangler jordforbindelse selv set ud fra en ret højtsvævende revisionistisk parlamentarisk tænkning, eller også er KS i virkeligheden ude i et helt andet ærinde. Dette andet kunne være at fremstille en teori rundt omkring en gammel idé til løsningen af DKP-ml's og KPId's parlamentariske problem: KS' vej til folketinget skal udspringe af kampen mod EU-forfatningen.

I praksis er der det problem, at Liste N og Folkebevægelsen ikke ønsker at sætte sin bredde over styr ved at opstille selvstændigt til folketingsvalg. Der-

for må KS opfinde en ny bred organisation, der kan tjene som springbræt. Opbygningen af alternative Nej til EU-forfatningen-bevægelser blev påbegyndt i december 2003.

"En af de svære opgaver bliver at bringe hele denne brede bevægelse samlet ind på den parlamentariske scene, for også at føre kampen ind på den arena. Er bevægelsen tilstrækkelig samlet og stærk på gulyplan, i kampen, vil det formentlig kunne løses forholdsvis hurtigt at skabe en parlamentarisk samling." (s. 67)

(Dette citat er med vilje sat ind i denne sammenhæng for at tydeliggøre pointen. FSK).

Det må antages, at formelen for indførelse af socialismen er en del af det tågeslø, der bruges på at forblinde loyale medlemmer af Folkebevægelsen, tilført forbløffende snak om behov for ekstra brede bevægelser oven i Folkebevægelsen og Junibevegelsen osv.

Uanset hvilke motiver der kan tillægges KS, så må det formodes, at det står klart selv for medlemmer af DKP-ml, at hele teorien ramlede i grøften, da topmødet i Rom gik i sort. Derfor er der nu ikke andet at gøre end at lade som ingenting.

Men hvad kan man lære af dette?

At ende i grøften, det er skæbnen, hvis man binder sine forhåbninger om socialisme op på illusioner til parlamentarismen.

EUUSA – to alen af ét dårligt stykke.

*Fotokopieret. 80 sider,
40 kr., Forlaget Arbejderen*

Pjecen er skrevet som et debat indlæg i valgkampen mod EU-forfatningen og er vist især rettet til DKP-ml's egne medlemmer. Teksten er skrevet før topmødet i Rom, og det gør den så ydermere ret alderstynget. Selvom Irland prøver at puste nyt liv i forhandlingerne om forfatningen.

Note

(*) En benævnelse KS bruger om den tanke, at USA kan bekæmpes med stærkt og godt EU.

Globalisering eller ultra-imperialisme?

Af Troels Riis Larsen

Fælles for de åbent borgerlige og de 'venstreorienterede' globaliseringsteorier er, at de mener, at imperialismen er trådt ind i en ny fase – og afviser gyldigheden af den leninistiske imperialismeanalyse.

Ultra-imperialisme

Lenins hovedformål med udgivelsen af sit værk **"Imperialismen som kapitalismens højeste stadium"** (januar 1916) var at angribe 2. internationale revisionistiske standpunkter. 2. internationale havde med Karl Kautsky i spidsen bakket op om de nationale regeringer og deres krigspolitik, da 1. verdenskrig brød ud. De forsvarede dette forræderi med teorien om *'ultra-imperialisme'*.

Kort sagt gik denne teori ud på, at imperialismen ville udvikle sig i en fredelig retning. Det skyldtes at monopolerne ville blive så store, at de ikke længere ville finde det nødvendigt at konkurrere, men derimod ville lave aftaler og opdele verden fredeligt imellem sig.

Lenin forkastede teorien og konkluderede, at imperialismen ikke ophævede konkurrencen, men derimod skærpede den. At den forbandt sig tæt til statsmagten, og at dette igen og igen ville føre til verdens nyopdeling via imperialistiske krige.

Krigenes katastrofe var tydelig for arbejderklassen dengang, og konklusionen var da også lige for: Kun socialismen kan føre en fredelig og stabil udvikling med sig. En udvikling til gavn for arbejderklassen og det store befolkningsflertal.

Imperialisme

Af hensyn til censuren beskæftigede Lenin sig i sit værk, der blev udgivet legalt, stort set udelukkende med de økonomiske træk ved imperialismen og ikke med de politiske udviklingstræk.

Det vigtigste kendetegn ved imperialismen er *monopoliseringen*. At stadigt færre virksomheder vokser sig større og større. Men Lenin påviste også en

række andre kendetegn: Bankernes sammensmeltning med industrikapitalen (finanskapitalen). At kapitaleksporten opnår mere betydning i forhold til vareeksporten. At der opstår internationale monopolistiske kapitalistsammenlutninger (truster, karteller m.m.), som deler verden mellem sig. At jordens territoriale opdeling mellem stormagterne på det tidspunkt var afsluttet, og derfor kun kunne nyopdeles (gennem krig).

Lenin påviser altså, at staten har en central rolle i at gennemføre imperialismens ekspansionspolitik. Desuden står det klart allerede på dette tidspunkt, at de store virksomheder hele tiden overskrider de nationale grænser i deres jagt efter profit. Overskridelsen af grænser sker netop *ved hjælp af staterne*, ikke på trods af dem, selvom det er klart, at stater også kan have en funktion til beskyttelse af et hjemmemarked. Det kan ske i form af toldmure og andre afgifter.

Globalisering

I dag er en ny variant af ultra-imperialismen dukket op: globaliserings-teoriene af forskellig art, som skal skønsmale den røveriske imperialisme af i dag. Begrebet dækker over en uskøn blanding af faktiske udviklingstendenser og teoretiserende sludder.

Her kommer en kort oversigt over mest brugte argumenter for, at vi nu oplever en 'globalisering':

Teknologisk udvikling:

Pga. den teknologiske udvikling bliver det muligt at komme ud til alle egne af verden hurtigt og nemt. Dels fysisk, men specielt er det blevet nemmere at kommunikere via de moderne kommunikationsmidler. Dette påvirker direkte økonomien, og investeringer kan flyttes hurtigt – midler kan trækkes fra et område til et andet bare ved et tryk på en knap.

Multinationale selskaber:

Med fremvæksten af multinationale

(MNS) eller transnationale selskaber (TNS), der opererer på tværs af grænserne, er deres tilhørsforhold til enkelte stater forsvundet. Det betyder så, at staternes rolle som beskytter og samarbejdspartner for de store MNS'er ikke længere er nødvendig/påkrævet. Derfor indskrænkes nationalstatens funktionsområde også væsentligt – på sigt bortfalder den helt.

Produktionens internationalisering:

Hermed menes, at den færdige vare produceres fra stadigt flere forskellige dele af verden (lande). Processen har medført, at handelen med halvfabrikata nu langt overstiger den klassiske ombytning af råvarer for færdige industrivarer. Samtidigt er intra-firmahandlen, altså handel inden for firmaet, vokset betydeligt – dette skal ses i lyset af den voksende handel på tværs af grænser og MNS/TNS'erne.

Direkte Udenlandske Investeringer (DUI):

Kapital, der flytter sig fra et land til et andet og samtidig som en direkte investering og ikke blot som porteføljeinvestering (aktier og obligationer). Med fremvæksten af MNS/TNS er betydningen af DUI nu vigtigere end nogensinde før. I slutningen af firserne og igen fra midten af halvfemserne var udviklingen i DUI relativt høj i forholdet til verdenshandlen og produktionen.

Liberaliseringen:

Inden for de seneste 50 år, og særligt de seneste 20 år, er der taget en række mellemstatslige og overstatslige initiativer til at skabe frihandel. I nogle tilfælde er det blot inden for bestemte (handels-) områder såsom EU og NAFTA, men også på verdensplan er der taget en række initiativer for at mindske toldsatserne. F.eks. World Trade Organisation (WTO). Liberaliseringen er ofte synonym med privatisering, mindre statslig sektor og generelt overdragelse af statsmonopoler (el, togdrift, telekommunikation m.v.) til private hænder.

Nationalstaten:

Som en konsekvens af globaliseringens økonomiske og kulturelle indgriben i vores hverdag bliver nationalstaten mere og mere undergravet. Den er faktisk på vej til at blive opløst i den form,

WSF
2004
Mum-
bay

vi kender den. Dette er nok den mest betydningsfulde grund til, at man ikke længere kan tale om imperialismen i tidligere tiders forstand, idet imperialismen indtil nu har været opfattet som forbundne med nationalstater.

Men som konsekvens af alt dette muliggøres også en fredelig udviklingsvej for kapitalismen, hævder globaliseringsteoriene. Hvis staterne ikke længere fungerer i praksis, er mulighederne for krig jo ikke længere til stede. Det er kernen i ræsonnementet.

Kritik af globaliseringsteoriene

Alle disse argumenter for globaliseringen skal lede til den konklusion, at der ikke er anden vej for verden end at omfavne denne udvikling som det bedst mulige og så påvirke lidt hist og her. Vi skal se et billede, hvor verden er åben, hvor grænser er brudt ned, og hvor alle, der bare tager imod, får en del i den nye globaliseringsfases velsignelser.

Det er indlysende, at verden har forandret sig, siden Lenin skrev om imperialismen i 1916, men de forandringer, der har fundet sted, bekræfter faktisk Lenins teori frem for at afkræfte den.

Der er sket teknologiske forandringer, men det er ikke forandringer, der har ændret på den generelle udvikling. Den teknologiske udvikling er blot et redskab for virksomhederne til at bestyrke virksomhedernes inderste kreds' magt. De kan nu hurtigt blive opdateret om, hvad der foregår i deres datterselskaber, og hvordan situationen er på verdensmarkedet.

Der eksisterer i dag multinationale selskaber, der har datterselskaber rundt om i verden. Men faktum er også, at disse selskaber (på nær meget få) har ét land/region, de knytter sig til som centrum. Et andet faktum er, at disse multinationale selskaber er monopolvirk-

somheder, der kæmper for at udrydde sine konkurrenter på verdensmarkedet.

Produktionens internationalisering har betydning i den forstand, at virksomhederne nu ikke længere i samme grad er afhængige af andre virksomheder, men selv kan sikre sin produktion. Det betyder dog ikke, at grænserne er fjernet. Tværtimod er der en tendens til, at kapitalen bliver ført tilbage til virksomhedens centrum. Eksempelvis opkøber en virksomhed en filial i udlandet: Det medfører blot flere investeringer i hjemlandet. Særligt tydeligt er det, når lande giver lån til andre. Dette sker ofte med klausul om at købe varer i det land, lånet kommer fra (det gælder specielt den såkaldte bistands- eller ulands-hjælp). Dette var tendenser, allerede Lenin påpegede.

Med Østblokkens langsomme forfald og til sidst hurtige opløsning blev der igen dannet et samlet kapitalistisk verdensmarked. En ny omgang af udplyndring af tidligere koloniserede lande kunne begynde. Japan, USA og EU så alle mulighederne og kastede sig ud i rovet om det bytte, der igen lå for deres fødder.

Opdelingen foregår på de to måder, Lenin allerede beskrev i 1916. Ved kapitaleksport – her menes alle dens former, lån, portefølje – samt ved en ”direkte opdeling af verden”, altså kolonialiseringen.

Lenin afviste i øvrigt, at man kunne skelne skarpt mellem disse former, der alle var en del af kapitalismens væsen. De direkte investeringer i udlandet er faktisk stadig relativt mindre (set i forhold til BNP), end de var i optakten til 1. verdenskrig, og kan ikke siges at have væsentlig betydning for, hvorvidt vi er i en ny fase.

Liberaliseringen af verdensmarkedet er ikke et økonomisk kendetegn som sådan. Liberaliseringen (privatiseringen) bliver gennemført i de fattige lande med

diktat fra IMF og Verdensbanken og i de rige lande med regeringens villige samtykke. Det er blot endnu et tegn på, at statsmagten er sammensmeltet med monopolkapitalen. De får endnu engang gennemtrumfet sin vilje om at kunne søge derhen, hvor profitten er højest.

Det må altså blankt afvises, at nationalstaten er på vej i opløsning. Den lever i bedste velgående. At Den Europæiske Union er under opbygning, betyder ikke nationalstatens død. Faktisk bruger EU alle de instrumenter, den kan, for at skabe en nationalbevidsthed om superstaten EU. Nationalsang, flag, fælles mønt, snart også fælles forfatning. EU forsøger at bygge sig op som en regional supermagt og på sigt som global supermagt. Det er først og fremmest de stærke nationalstater Tyskland og Frankrig, der for at indfri deres gamle imperialistiske ambitioner (som de hver for sig er for små og svage til at gennemføre) hiver EU i denne retning. Og inden for (og uden for) rammerne af dette EU kæmper de enkelte nationalstater, småstaterne indbefattet, for at sikre netop deres monopolborgerskabers interesser.

I modsætningen til den nye generation af Kautsky'er, der råber op om, at nationalstaten er døende, må vi konstatere, at den lever i bedste velgående og gerne opfylder de krav, som monopolborgerskabet stiller.

At A.P. Møller og Dansk Industri ville krig i Irak, medførte, at Anders Fogh og regeringen ville krig i Irak. Så enkelt er det.

Troels Riis Larsen er formand for DKU

HK i små sko

Udtalelse fra generalforsamlingen i MedieGrafisk Brancheklub, Fyn

Vi kan ikke skarpt nok tage afstand fra beslutningen i HK Danmarks hovedbestyrelse, som indebærer, at HK's 20.000 ledige medlemmer fratages stemmeretten i forbindelse med overenskomstfornyelserne.

Med HK's eget slogan "Forrest i skoene" i erindring, så har vi nu fået konstateret, hvor små de sko er.

Det er efter vor mening dybt forkasteligt, at hovedbestyrelsen i Danmarks største fagforbund behandler sine ledige på en så udsøgt svinsk måde. De ledige betaler fuldt kontingent, men sættes uden for indflydelse, når det gælder egne fremtidige løn- og arbejdsforhold.

Der er nok, der banker de arbejdsledige i hovedet. Vi er yderst forundret over, at HK nu også melder sig i rækkerne.

Lad os minde om, at efter en afstemning kan den arbejdsledige være heldig at få arbejde, mens den arbejdende, som har stemt, kan være den uheldige, der står ude i kulden og ikke engang har opbakning fra sin egen fagforening.

Så derfor om igen – ingen bør være for store til ikke at indrømme sine fejltagelser. Heller ikke HK's hovedbestyrelse, der med sin beslutning har bragt HK's navn i dyb miskredit.

Lad ikke HK stå som det eneste fagforbund i Danmark, der ikke er solidarisk med sine arbejdsledige.

24. januar 2004

Folkebevægelsen mod EU udgiver gratis bog om EU-forfatningen

13. december brød forhandlingerne om EU's kommende grundlov sammen i Bruxelles, og EU's regeringsledere rejste hver til sit. Men såvel det nuværende som det kommende formandskab for EU – Irlands og Hollands regeringsledere – har erklæret, at genoplivning af forhandlingerne er på dagsordenen.

- Så faren for, at de – måske allerede i år – enes om en fælles grundlov for alle EU-landene, er fortsat overhængende, udtaler professor dr.jur. Ole Krarup, som er medlem af EU-parlamentet.

Derfor forsætter Folkebevægelsen mod EU sit arbejde mod EU-grundlo-

ven, som organisationen ønsker det størst mulige nej til ved en kommende folkeafstemning. I den forbindelse har Folkebevægelsen netop udgivet en gratis bog med titlen "EU-grundloven – gennemgang og konsekvenser".

- Denne bog indeholder en detaljeret gennemgang af det udkast til forfatning for EU, som blev fremlagt af EU's såkaldte "forfatningskonvent" i juni 2003, forklarer Ole Krarup, der i bogens indledning slår fast, at:

- Vedtagelsen af en EU-forfatning vil betegne et afgørende skridt hen i mod det politiske mål, der fra første færd har ligget til grund for det over-nationale europæiske projekt, EF og EU: Etableringen af en egentlig forbundsstat. Med andre ord: Europas Forenede Stater. Den kommende EU-grundlov vil være den forfatningsmæssige basis for et imperium.

EU-grundloven - gennemgang og konsekvenser

Redigeret af Mette Tonsberg og Lars V. Pedersen med indledning af professor dr.jur. Ole Krarup, MEP.

Udgivet af Folkebevægelsen mod EU's delegation i GUE/NGL. Gratis. 100 sider.

Kan bestilles hos Folkebevægelsen mod EU på telefon 35 82 18 00.

Krigsreportere

sendes ud og dækker krigszonen med kugler og andet isenkram piftende omkring ørerne. Alt så drabeligt, - og meget levende ud, -

indtil det afslørede, at alt foregik i T.V. studiet, med reporteren placeret foran en stor skærm, med krigen rullende i baggrunden. - Dette, som alt andet vedrørende kapitalen beror det på fup og kriminelle handlinger.

Noget om takststigninger

I anledning af takststigningerne samlede Politiken over 40.000 protest-underskrifter ledsaget af over 9.000 kommentarer. Nedenstående er skrevet, efter at jeg har læst i kommentarerne og er blevet inspireret af dem.

Prisstigningerne på den offentlige transport rammer med næsten kirurgisk præcision dem, der ikke har for meget i forvejen: lærlinge, studerende, småbørnsfamilier, lavtlønnede, pensionister, kontanthjælpsmodtagere, syge og handicappede, arbejdsløse og folk med skiftende arbejdssteder og -tider.

Dette betyder, at regeringen reelt igen har øget beskatningen af de lavestlønnede på trods af det bebudede skat-testop, som oven i købet kun gavner dem med store indkomster.

Takstforhøjelserne er en del af de ideologisk betingede nedskæringer af den offentlige sektor med privatiseringer og brugerbetaling. Man trækker pengene fra de fattigste dele af befolkningen, dem, der i forvejen næsten intet har, og giver dem til de rigeste, de mennesker, der sidder på det hele.

Hvad får vi så for de højere priser? Færre afgang, ringere dækning, øget bilkørsel, mere trafikchaos og mere forurening, mere astma og andre sygdomme. Større CO²-udslip. Nedslidte veje. Mere EU-tilpasning.

Hvem tjener så på det? Det gør medicinalfirmaerne, bilfabrikkerne,

entreprenørerne og olie-industrien og sikkert flere til.

Danskerne ville få det bedre, hvis pengene blev hentet andre steder, som f.eks. fra den kontanthjælp på 15 milliarder kr., som bilisterne får i kørselsfradrag, eller ved afgifter på benzin og luksusbiler.

De stigende billetpriser er en hån mod brugerne. Vi er i forvejen plaget af togforsinkelser, discountbusser, stressede chauffører, uregelmæssige afgang, forringet dækning med offentlig transport i yderområder og -tider og stresset fra et stigende arbejdspress.

"Derfor må ung som gammel stå sammen og fortælle regeringen, at den ikke kan brandskatte landets borgere med brugerbetaling og velfærdsforringelser," lyder det i en kommentar. Andre fortryder det kryds, de satte ved sidste valg. "Nu kan det være nok," lyder det, sammen med udtryk som "grotesk", "skattefup", "for ringe" og "kollektivt selvmord".

"Solidaritet er for længst gået af mode," læste jeg, "skal det nu også være tilfældet med ansvarlighed?" "Nu undertrykkes også den frie bevægelighed," skrev en anden.

"Lønstigningerne, hverken i det private og slet ikke i det offentlige regi, har haft lignende stigninger. DSB/HUR slår vist alle rekorder for prisstigninger."

"De penge, der burde gå til, at man

har råd til at køre i bus, bliver brændt af af en politisk motiveret politiledelse på at smadre Christiania. Det fjerner opmærksomheden fra den stigning i bankrøverier, der er, fordi – folk ikke har råd til at køre i bus. Eller betale deres bøde på biblioteket eller gå til tandlægen ..."

"Det synes, som om den nuværende regering i mere end en forstand har lagt sig tæt op af George W. Bushs politik – nemlig at give de bedre stillede fortrin på bekostning af de dårligst stillede i det danske samfund."

Der sker andre og store, rædselsfulde misgerninger i hele verden. En gang imellem bliver det for slemt. Det er ikke til at leve med, så vi lukker øjne, mund og ører. Men når så vi bliver trådt over tærne, kommer hele harmen til udtryk. Det kan gå hen og blive Foghs største fejlberregning. *GBe*

MAJ 93 i fredens tegn

Fra den 28. januar til den 8. februar kan man i Helligåndskirken på Strøget i København se MAJ '93. Krigen mod Irak og fredsbevægelsen sætter i år sit præg på udstillingen.

Det gælder f.eks. overraskende og originale billedtæpper af Lena Bidstrup. Jørgen Buch kommenterer den danske krigsdeltagelse i dobbeltmaleriet Oliebillede: Fogh i et akvarium med ubåd, dikkende lammehale og propistol, mens en fredsdue skider hvidt i håret, og

blodet fra dræbte irakiske børn siler ned, mens det danner en rød-hvid dug på baggrund af krigsplanet Mars og en stjernehimmel, som indgår i et amerikansk flag.

Buch har også et stort billede af den døde Che – og portrætter af modstandsmanden Frede Klitgård, digteren Erik Stinus og af Annisette.

Der er meget andet. Som altid er udstillingen afvekslende, mangfoldig og righoldig.

Åben dagligt fra 10-18.

OKTOBER BOGBUTIK København

Butikken er flyttet til Amager:

Ved Sønderport 18

2300 København S

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag-torsdag 16-17.30

Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Service-Danmark

Danmark var engang et landbrugsland. Hovedparten af landets produkter kom fra mulden og husdyravlen. Det var absolut det største erhverv med flest beskæftigede. Igennem et århundrede fortrængte industrien stille og roligt landbrugets status. Til gavn for landet og dets udvikling opstod der en mangfoldig industri, der i sin natur byggede på værdiskabelse og samtidig lagde grunden for en videreudvikling af samfundet. Levestandard og forbrugsgoder er totalt afhængig af en industriproduktion.

I 1950 udgjorde landbrug og industri i Danmark hver især omkring 25 pct., når det opgjordes i antal beskæftigede. Bygge og anlæg beskæftigede ca. 10 pct., mens serviceerhvervene markerede sig med de resterende ca. 40 pct.

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har netop begået en ny rapport, der på glimrende vis afdækker erhvervsudviklingen indtil 2002. Der kan altid tolkes, hvorvidt den enkelte virksomhed hører til den ene eller anden branche, men undersøgelsen giver et meget præcist billede af udviklingen:

Landbruget er reduceret til 3-4 pct., bygge- og anlægsvirksomhederne er stagneret, industrien er reduceret til ca. 20 pct., mens servicesektoren er vokset til omkring 70 pct.

Statistikken er i sig selv graverende nok, men bag tallene gemmer der sig faktorer, der skærper problemstillingerne. Reduktionen af den forholdsmæssige beskæftigelse i industrien dækker nemlig over, at det mærkbare fald i landbruget skyldes industrialiseringens overtagelse. Reduktionen i industrien skal altså ses på baggrund af en overtagelse af landbrugets 20 procents fald.

Det er faktisk kun en enkelt industri- sektor, der i perioden har oplevet en vækst: Medicinalbranchen har sammen med den beslægtede udstyrsproduktion formået mere end en fordobling af

Mens ældrebyrden, indvandrere og vore børns angivelige mangel på paratviden jævnlige bliver gjort til genstand for bekymringer for landets fremtid, så er det slående, at undergravningen af dansk selvstændig produktion ikke har vakt den mindste foruroligelse.

Faglig kommentar

ansatte siden 1966, fra 12.000 til 27.500. Til gengæld er servicesektoren på trods af butiksdøden næsten fordoblet.

På den anden side hersker der en logik bag resultaterne. Monopolernes EU har med den fastsatte "arbejdsdeling" afsat vigtige industrigrene, eksempelvis stål- og skibsværftsproduktion. 21.000 arbejdspladser er reduceret til 9.000. Store industrier har flyttet kapitalen til omkostningsbillige lande østpå. 90.000 arbejdspladser i tekstil, beklædning og læderindustrien er reduceret til 10.000. Mange andre store virksomheder truer med at flytte produktionen. Monopolfirmaet *Danish Crown* truer jævnlige med at lukke og flytte produktion. EU har desuden braklagt massevis af dansk landbrugsjord og reduceret fiskeriet til fordel for større industriskibe.

Undersøgelsen afdækker ikke, hvor mange af de resterende arbejdspladser der er opkøbt af udenlandske transnationale monopolvirksomheder, hvilket kun vil gøre billedet endnu mere skræmmende. Det svenske Arla har eksempelvis opkøbt og opnået monopolstilling på det danske mælkeproduktmarked. Amerikansk og vesteuropæisk kapital har sat

sig på masser af andre tunge sektorer.

Dansk industri er med andre ord i lommen på udenlandsk kapitalers *goodwill!*

Mens ældrebyrden, indvandrerne og vore børns angivelige mangel på paratviden jævnlige bliver gjort til genstand for bekymringer for landets fremtid, så er det slående, at undergravningen af dansk selvstændig produktion ikke har vakt den mindste foruroligelse. Der er tværtimod i årtier blevet slået på tromme for, at Danmark har en fremtid i servicesektoren.

Storebæltsbroen, Øresundsbroen og den kommende Femernforbindelse skal alle ses i lyset af svensk, finsk, tysk og fransk kapitalens ønske om gensidige fordele ved hurtig vareudveksling, mens den danske rolle er udtænkt til konference-, turist- og fornøjelsescentrum. Derfor skal der i København som en del af Ørestaden bygges Metroer fra city til lufthavnen, hoteller, kongres og conferencepaladser. Opførelsen af de største projekter tilfalder ikke engang danske arbejdspladser, men udliciteres til andre EU-lande.

Vore lokale folketings og kommunale politikere har i årtier bifaldet denne udvikling.

Denne kommentar er ikke skrevet i bekymring for dansk kapitalers profitmuligheder, men fordi udviklingen underminerer den danske arbejderklassens udgangspunkt for opbygningen af et socialistisk Danmark. Når arbejderklassen sætter sig selv til magten, starter vi på mange måder forfra. Opgaven består ikke "blot" i at opbygge en ny stat, men tillige – stort set helt fra bunden – en industriel produktion.

Desto før samfundsstyringen overtages – desto bedre.

Det haster.